

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова, д.ф.н.
д-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

е-mail:
jitnozmo@hotmail.com
тел.: 032/235 080

Художествено оформление
на корицата:
Борис Стоилов

Печат:
Издателска къща „Хермес“ ЕООД
ISSN 0861-427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО
© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Началото – откъси от писма и от личния дневник
на Учителя 3

ШКОЛАТА

Първите ученици – Елена и Костагин Иларионовци 7
Синархическата верига 12
За Иван Антонов – Атанас Славов 14

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Духовните йерархии – по беседи на Учителя 19

Логосът – съставител Георги Георгиев 23
Речта – съставител Георги Георгиев 24

ФОРУМ

Ролята на славянството в съвременната епоха
според Учителя Петър Дънов – Константин Златев 26
Значението на българската духовност
за подготовката на Новата култура – Хари Салман 31

Генчо Алексиев 33
Левски – нумерологичен анализ – Стефан Петров 36
За достойнството на разума – Божидар Кисов 39

Картите Таро – Валентин Томберг 42

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Моят свят – Петко Петков 46

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Завета на цветните лъчи на светлината, Учителя 48
Школата. МОК, т. 1, Учителя 48
Новата Ева, Учителя 48
Кротостта и смирението, Учителя 48
Разумното сърце, Учителя 48
Тайната книга на новите богомили, Ангел Ангелов 48
Небе и ад, Емануел Сведенборг 48
Опитът на един глупак, стигнал до прозрението,
М. Норбеков 49

140 години от рождението на Учителя,
Монреал, Канада, Г. Черешаров 50
Спомен за приятел, Г. Черешаров 51
Притча 51

Contents 52

Рисунките в броя са на Петко ПЕТКОВ

Посвещаваме настоящия брой на 140-та годишнина от рождението на Учителя. Предлагаме ви словото на Паша Теодорова по случай 90-годишния юбилей.

РОДИ СЕ НОВИЯТ ЧОВЕК

Отворих Книгата на Живота – съкровищницата дълбока; там, в редове, писани преди 90 години, намерих светлата дата 1864 година, 29 юни стар стил, 12 юли нов стил, срещу която дата пише:

Днес се роди новият човек, озрян от лъчите на вечно зреещото слънце, носителят на новото в света – УЧИТЕЛЯТ!

Роди се новият човек – певецът на Великата Любов, която изключва всички скърби и страдания, която разрешава всички мъчности и противоречия.

Той пее за онази любов – жива, свята, безсмъртна, която единствено ще спаси света.

Роди се новият човек, който сложи живота си пред олтаря на Великата Божия Мъдрост, носителка на истинското знание и светлина.

Роди се новият човек, служител на Великата Мъдрост. Той очисти пътя на човешкия ум от всички спънки и прелятствия, от всички презгради и ограничения и го понесе в свят чист, лазурен, необятен.

Той служи на оная Мъдрост, която единствено отваря вратите на затвора, в който човек сам себе си е поставил.

Роди се новият човек – носителят на Великата Божия Истина, която освобождава от робство и ограничения човешката душа.

Роди се новият човек – носителят на Великата Истина, която изпразва затворите, запечатва ги за вечни времена и отваря широко светли двери към простор и свобода.

Той носи онази Истина, която събаря стари крепости и пред която отстъпват вековни стари заблуждения.

Доиде на Земята новият човек с везните на Великата Божия Правда, която с тежливките на справедливостта мери и отмерва всяко човешко деяние, всяка човешка мисъл и всяко човешко чувство.

Живя и работи новият човек – сеятелят на доброто семе – Великото Слово Божие, и остави го да никне, да расте и стократно плод да дава.

Роди се новият човек, който със своите здрави мускули завъртя колелото на живота в посока, обратна на неговото движение – нито надясно, нито наляво – но нагоре, по спиралата на вечния живот.

Роди се новият човек, за когото небето слиза към земята, а земята възлиза към небето и там високо някъде, на границата на любовта, те взаимно си подават ръка за обща работа – за мир и любов между хората.

Роди се новият човек – вдъхновителят на всички прогресивни люде по света и даде им възможност – кой с перо, кой с молика, кой с четка, кой с рало, кой със сърп, чук или машина, кой с живот или песен – да хвалят и прославят Великия Творец, Живия Господ на Любовта.

Роди се новият човек, който превърна живота в песен и песента в живот.

Роди се новият човек – певецът на Любовта, служителят на Мъдростта и носителят на Истината.

Роди се новият човек, озрян от лъчите на вечно зреещото слънце – носител на новото в света – УЧИТЕЛЯТ!

От сестра Паша Теодорова, по случай 12 юли – Петровден, 1954г.

НАЧАЛОТО

Откъси от писма и документи от първите години, в които Петър Константинов Дънов поема своята духовна мисия и пътя към реализацията като Учителя, Беинса Дуно

През 1899 и 1900 г. Петър Дънов живее в духовно уединение в Нови пазар, при баща си. Това е период на интензивна духовна работа и подготовка за бъдещата му мисия. Цитирани-те пасажки от писмата му и от неговия дневник дават такава и бегла представа за това време.

1898, 18 ноември, Варна

Защото Неговият Дух заедно с нашия свидетелствува, че ние сме чада Негови. От моя страна ще ви съветвам да се укрепявате в духа на молитва, който дух е нужен за преуспяването ни в Неговата велика благодат. Чудни са делата и пътищата Божи! Аз ви поздравявам в името на Този, Който ни е призвал на своята трапеза. Господ ще ни посети идущата година, затова трябва да бдим и да се молим, докато се облечем от горе в сила и мощ.

1898, 23 декември, Варна

Кажу им, казва Господ, да Ме чакат с усърдие и вярност, и ето, аз идя да ви посетя и благословя заради своето Име. Кажу им, казва Господ, да не уповават на човеци, но да възлагат надеждата си на Мене, и ето, Моят Дух ще им донесе всичко, от което имат нужда, защото Аз съм жив, и те ще бъдат живи чрез Мене. Кажу им, казва Господ, да пазят и освещават Святото Ми име, с което съм ги избавил. Кажу им, казва Господ, да се не обленяват в нищо, но да работят всичко, което им възлагам, защото всяко истинно и добро дело е от Мене. Кажу им, казва Господ, да се не съобразяват с тоя свят, но във всичко да излагат нуждите си пред Мене и Аз ще им помогна и ще ги науча що да вършат. Няма да бъдете изкушени повече, отколкото можете да носите.

1899, 17 април, Варна

Така се казва – времената са зрели, положението е сериозно. Словото Божие иде с голяма сила, кога пристигне, ще има чудно движение напред. Няма да стоим вече за дълго време в тоя свят, ще трябва да се освободим от неговото робство. Промениите, които идат да заемат мястото в живота, ще бъдат чудни във всяко отношение. Ние всички ще се променим и ще придобием онова, за което сърцето ни ламти и душата ни жадува. Благодатта Божия ще ни осени и Неговият дух ще ни изпълни със своето присъствие, и Господ сам ще ни е ръководител. Този народ ще трябва да чуе Словото Господне и като го чуе, да се стресне. България ще трябва да се посети лично.

1899, 29 април, Варна

Сегиз-тогиз ми минава една мисъл – да тръгна да посетя България и да разглася Живото Слово и великото спасение на всички, тъй щото да чуят и мали, и големи що е Неговата Блага Воля. Но чакам още да приема обещанието... Делото по всяка вероятност е трудно, съвпрезнато с много мъчности и страдания, но се таки някой ще трябва да пожертвува живота си за Славата Божия и доброто на другите.

1900, 10 май, Нови пазар

Подвизавайте се и имайте радост, без силата на която е мъчно да се живее. Още една минута за живота, която е важна в себе си. „Стойте будни, защото нещо важно има да се извърши наскоро.“ Живейте, като че утре ще посрещнете Господа.

(Из писма до П. Киров)

1900, 7 юли

Любовта е сила непобедима. Пред нея всички сили прекланят глава. Нейните велики и мощни влияния проникват всички същества. Тя действа по всички безпределни граници на вселената. Всеки, който се подчинява на нейните действия, върви ведно с нея. Само с любовта не може да се бори никой, пред нейния неугасим огън се топят всички прегради, пред нея изчезват всички препятствия. Тя обгръща всичко. Пред нея всички сърца се отварят и всички мисли се подчиняват на нейното влияние и на нейната скрита заповед. Тя стои като стража и пази общия ред. Всички онеправдани тя утешава, всички онеправдатели тя потапя в своите пламъци. Всичко заграбено тя връща на неговото място.

1900, 19 август

Приятелю мой, ти, който ще четеш тия редове, повярвай на думите ми. Господ е говорил чрез мене благи неща за твоята душа. Търси Господа Спасителя, докато е близо при сърцето ти. Не се двоуми в пътищата си, защото двоумението е лошо нещо, което лишава духа ти от всички блага. Ето, аз съм Негов свидетел и ти казвам това, което ми е заръчал да явя на всички, които Го любят.

Ето, Той е приготвил много добри неща за всекиго от нас.

1900, 20 август

И което има да стане, ще стане, и което има да се сбъдне, ще се сбъдне, защото Господ е говорил чрез устата на своя единокороген син Господа нашего Исуса, който биде осъден, разпнат и умря за нашите грехове. Думите Господни са верни всякога и на всяко време.

Господ ми даде свидетелство за своето присъствие. Господ е говорил добро за този народ и за мене. И нека Неговото благословение да гоиде както е Нему угодно и по който път Той избере да го прати. Господи, както Ти благоволяваш!

1900, 25 август

А днес ме посетиха седем ангела и четирима добри духове. Ангелите имаха на главите си бели покривала. Двамата добри духове бяха малки деца, носени от два ангела, а другите вървяха помежду тях. Наближаваше десет часа, денят беше сряда. Времето ясно, небето прозрачно; слънцето грееше ярко, само около хоризонта се показваха малки мъглявости, знак за някаква мистическа вест.

Славата Господня днес не се е явила още на небето. Господ е още в своето светилище. Времето е тихо, само тихият ветрец едва поклаща листата. Аз размишлявах върху видението, което видях на 20-ти.

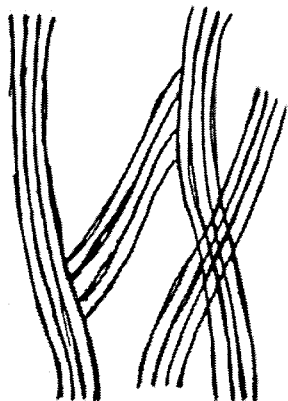
Разглеждах снимката, която бях снел и размишлявах върху великите Божи пътища и Неговите непостижими съдби, четох от Словото Божие следующите места: Йоана 10:10, 21, 22; Марка 19:19; Лука 20:20.

1900

На 29 август сутринта, в неделя, видях три дъги. Едната на запад, другата на северозапад, третата на югозапад. Славата Господня бе излязла от чертога на изток, а силата Господня идеше от запад. През вечерта имаше силни гърмежи, придружени с голяма буря и дъжд проливен. Господ преминаваше посред небето в непрогледна тъмнина. Блясъкът на молниите осветяваше цялото небе.

1900, 30 август

Днес имаше голям проливен дъжд. Господ бе застанал в своето светилище, навечер в 6 часа видях две дъги на изток и две дъги посред, които кръстосаха североизточната като светли струи и образуваха буквите И и Х. Коемо четох:

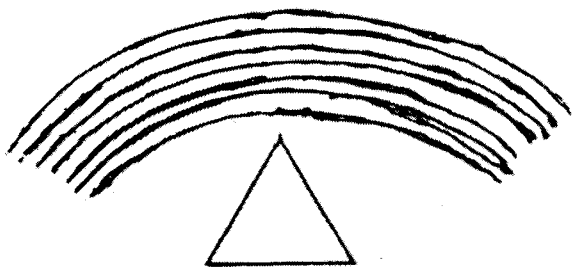

Господ Исус Христос е спасение и надежда на този свят. Тази мисъл е утешителна за всички, които вярват в него. И колко сме щастливи, че имаме един приятел в Небето, който се е застъпил за нас, и един спасител и Гос-

под, който ни ръководи, и един утешител Дух Свети, който ни дава, очиства и крепи духом, и ни дава мир и всяка радост нам дадени от Господа Бога наш, Отец наш на Господа нашего Иисуса Христа.

1900, 5 ноември

Този е денят, в който Господ ме е осенил със Святия Си Дух.

1904, 9 ноември

Божията грижливост се изразява в това: „Написах ви на гланта си.“ И Неговата милост е в това: „Нито един косъм не може да падне от главата ви без Божията воля.“ „Облечете се в Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта и похотите ѝ.“ (Римляном 13:14)

(Из Дневника на Учителя)

На 18 юли 1899 г. във Варна се провежда първият събор на Духовната верига, на който присъстват Пеню Киров, Тодор Стоиленов и

д-р Миркович. Учителя и доверява „Седмте разговора с Духа“, които е имал в периода 25 юни – 9 юли същата година.

1899, 9 юли

Аз съм Афаел, един от служащите твои духове и Господ ме повика и ме прати до теб да ти съобща онова, което има да се върши. Аз ида право от Небето, от жилището Алфиола, от средоточния дом на небесното царство, гдето всичките просби и молитви от този свят постъпват пред лицето Божие. Понеже от дълго време се намираше духът ти в молитва и животът ти е обременен с вътрешни теглостии и смущения, то Бог иска да отмахне от душата ти тази язва. Този народ, за когото е думата ми, има да претърпи едно вътрешно изменение. Има да станат промени в управлението, които Бог ще извърши наскоро. Има да мине една известна сила през тая страна, един човек от Бога ще излезе и ще провъзгласи истината. В неговите думи ще има сила и мощ. Той е човек, на когото лицето ще свети като на ангел, в очите му ще има запален божествен огън. Днешните времена предизвестяват бъдещите дни. Твоите приятели, които Бог е призовал, ще устоят верни докрай, защото това е волята на Господа, Който ги е помилвал.

Дяволът се старее да произведе между тях недоверие и разделение, едно вътрешно обременение, да ги заслепи с благата на този свят. Но тъй като Господ е най-силният под небето, той ще ги избави от ръката на този измамник и баща на всяка лъжа....

Не се страхувайте от мрачните бури на моя свят, те са Божи благословения.

Великите работи на царството Божие не се мерят както работите на този свят. Ако техните сърца бяха напълно освободени и напълно предадени на Господа и ако тяхната вяра беше тъй непоколебима и силна, те биха извършили чудеса. Но и те, както и мнозина други, се спъват тука.

Вяра е необходима! Без вяра не може да се угоди Богу. Очаквайте от Бога всяка сила и просете устрдно, и ще ви се даде. Господ

няма да ви лиши от нищо добро.

Милостив е Той и благ.

Божиие дела са чудни, между тях има такава тясна възка, както помежду два добри духа.

Колко пъти в живота ви ние сме се притичвали, от Господа пратени, да отмахнем едно ваше отчаяние, да ви избавим от една зибелна мисъл! Колко пъти, да знаехте само, ние сме се притичвали да ви дадем един добър съвет, да ви отправим на добър път и да ви посочим, че този е пътят Господен, тази е Неговата воля, това е Неговото добро желание за вас. И нашата заплата е била вашият добър и благочестив живот. Ето, това ни радва винаги.

Светът не е пуст, ние се движим и живеем в него, защото това е върховната воля на Бога. Ние Му служим, ние Го любим и славим, възвестяваме славата Му от род в род, пазим закона Му, изпълняваме заповедите Му и всякога сме готови да сторим всичко, което е Нему угодно. И може ли да има нещо по-добро да се върши? Да съзерцаваш славата Божия, да размишляваш върху Неговите дела, да гледаш Неговото лице – това е повече, отколкото един безсмъртен дух може да желае. И казва Господ: „Отче, тези, които си ми дал, искам да бъдат с мене, за да гледат славата ми, която съм имал у Тебе преди създание мира.“

(Из Дневника на Учителя)

На 27.1.1901г. Учителя дава в писмо до Пеню Киров „Добрата молитва“ и под нея пише следното:

Люб. Бр., това е нашата лозинка от Господа. Ний ще се отправяме всякой ден заедно с духа на тая молитва към Господа Бога Нашего и Той ще ни слуша, когато Го призоваваме от сърце и гуша. Пази тая молитва като зеницата на окото си, защото е продукувана от Духа Светаго. „Опитайте Ме, казва Господ, и ще Ме познаете, призовете Ме и ще ви отговоря, защото съм благ и благоутробен.“ Приех писмото ви, подвизавайте се в добрия подвиг. Каквото и да мислят хората или братята за нас, то е мало-

важно, нашето призвание е Любовта Божия и Неговото общение. Да се молим за всички да ги просвети Той. Трябва да знаем: грехът, плътта и светът са три наши врага. Но Господ е верен и в Него няма сянка на промяна. Ние ще се осланяме на Него и Неговата сила, и Той ще ни изведе победоносно. Помни, че си крепен от благодат. Няма пречка, която Той да не може да отмахне. Радвай се, че твоят дух се повече приближава при Бога. Оставай се напълно той да те води. Временните промени в живота са преходни: те са като годишните времена. В живота се върши това, което се върши и в природата. Вярата, Надеждата и Любовта – те са основата. Сега е мракаво, но иде ден и зорницата, която е по нашия хоризонт, го подсказва. Той е славен ден, блажен ден на Живота. Ние сме пришълци и странници в тоя свят. Нашето отечество е гругаде. Като свършим своето поприще, ний ще се отправим към дома на нашия Небесен Баща.

Поздравя бр. Тодора и бр. Велчев.

Ваш верен П. К. Дънов

Следват четири годишни срещи на веригата, които се провеждат през месец август във Варна от 1904 до 1908 г.

Из писмо до Пеню Киров;

1904, 21 юли, Варна

Люб. Бр. Киров,

С настоящето ви съобщавам, че в идущия месец ще стане нашият събор. Мястото и датата не са ми още съобщени, но ми се каза, че Господ скоро ще ги съобщи. Казано ми е още да се пригответе и да се очистите всички, и да не оставяте нищо, което да пречи в действието на Божия Дух. Да се изхвърлят всички нечисти мисли и всякой в себе си да възстанови Царството Божие, и всякой да има повече запас от любов. Другояче е немислимо да се служи на Бога. Аз не искам вече да разпъваме Господа помежду си. За мен Неговите страдания много значат.

Ваш верен П. К. Дънов

Първите ученици

ЕЛЕНА И КОСТАДИН ИЛАРИОНОВИ

Костагин Иларионов е роден през 1868г. в Габрово. Баща му – Иларион Пецов – участвал активно в борбата за независима българска църква. Кръстник на малкия Костагин станал Иларион Макариополски.

В училище той се проявил като много способен ученик, особено по математика. Завършил военно училище в Русия. Когато се върнал в Габрово, Елена била станала вече учителка. Той я харесвал от дете и я поускал за жена. Елена не го харесвала особено, но под влияние на настояниците си се омъжила за него.

Елена Иларионова (по баща – Елена Попхристова) е родена в Плоещ, Румъния на 16.03.1878 г. в семейството на видния български възрожденец Райчо Попхристов. Елена била съвсем малка, когато починал баща ѝ, а след две-три години починала и майка ѝ Анна. За нея и шестимата ѝ братя започнали да се грижат роднините – настояници.

През 1896 г. Елена завършила девическия пансион във Велико Търново и на следната година била назначена като учителка в Етъра, а след това преместена в Габрово. Елена била високо образована, с дар-слово и учениците ѝ се отнасяли с голямо уважение и обич към нея. След две години учителстване се омъжила за Костагин Иларионов и напуснала училище.

Учителя видяла за първи път на една френологична сказка, която той държал в читалище „Надежда“. Елена жадно поглъщала всяка негова дума. При следващото му посещение във Велико Търново, той

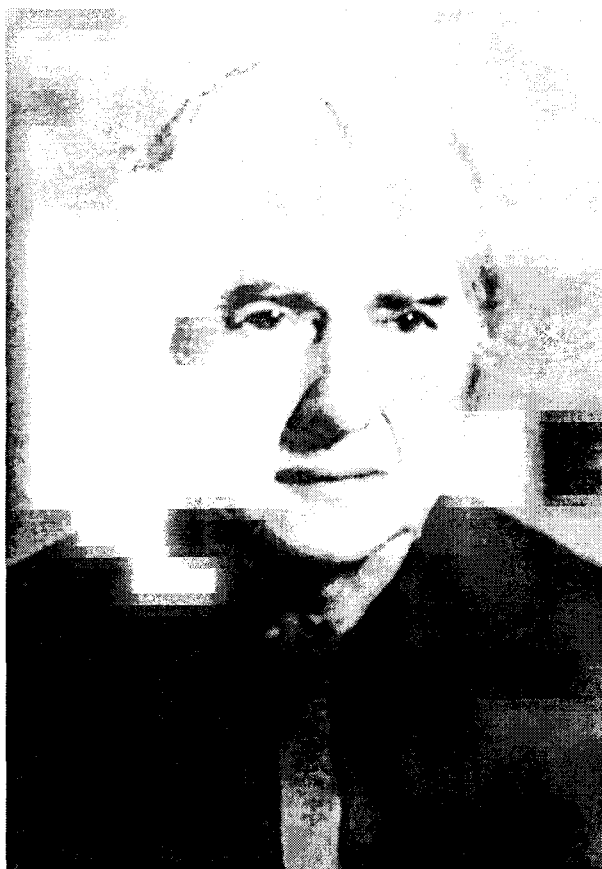
бил поканен на спиритически сеанс в дома на Мария Казакова и там Елена и брат ѝ се запознали с него. Учителя пожелал да направи френологично изследване на Елена и Костагин Иларионов. Елена била много изненадана, че той разкрил не само чертите от характера ѝ, но и преживени събития, с най-голяма точност.

Запитахме го как може да знае живота на хора, с които за първи път се среща.

„Нищо няма скрито пред лицето на Бога.“ – отговори той. – Всичките постъпки се отбелязват на лицето, ръцете – в анализите на природата – и всичко е открито за оногова, който знае да чете. За всичките си мисли, чувства и постъпки човек ще бъде отговорен и ще плаща за тях.“

(из спомените на Ел. Иларионова)

На 1.12.1904 г. преместили Костагин Иларионов като граничен офицер в Цариград. Още с пристигането си той сериозно заболял. Елена решила, че трябва да се отнесе към „г-н Дънов“, който бил в София, но не знаела адреса му. Тя написала отворена картичка като поставила адрес: г-н Дънов, София. Неочаквано получила отговор: „Костагин не е болен, той има задължения в живота. Ако сте съгласни да ги изплатите, ще ви помогна.“ След като двамата отговорили, че са съгласни, Учителя пристигнал в Търново и започнал да лекува Костагин, който оттогава станал вегетарианец и променил изцяло начина си на живот. Като млад Костагин бил с много крехко психическо

здраве, много пушел. Казвал на жена си, че все нещо го мъчи. „А като умра – ъ казвал той – ще ми сложиш цигара и кюф-те в устата.“ Но след чудотворното из-лекуване и поетия обет, той се отказал от всички тия празни удоволствия и из-цяло се обърнал към Бога.

Ето някои интересни детайли от спомените на Елена Иларионова за този период:

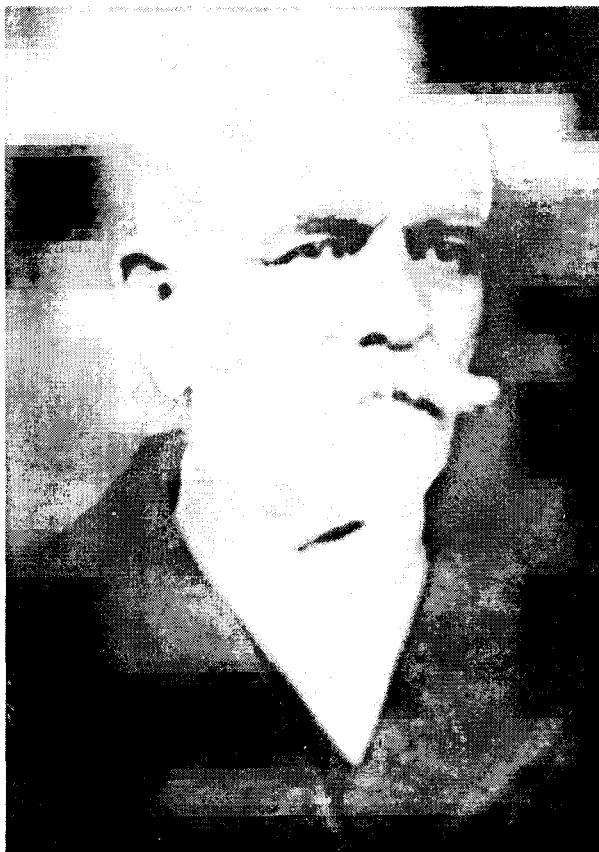
Престоят на Учителя при нас беше почти целия февруари 1905 г. Случиха се хубави, топли дни. Учителя пожела да из-лезат с Костагин на екскурзия. За храна си взеха 3–4 ябълки, малко портокали и хляб. Костагин беше още доста слаб, но Учителя искаше да го изведе сред приро-дата.

Стигнали до една височина, за изкач-ването на която имало само една козя пътека. От едната страна – пропаст, в долината на която се разливала голяма река, от другата страна – високи, стръм-ни скали. Учителя поел леко напред и на-горе, като че ли не стъпвал по земята.

Костагин, натоварен с провизиите, страхливо и съсредоточено го последвал, като едва се движел след него. Учителя се поспирал, поглеждал го и без да каже нито дума, продължавал пътя си. По то-зи начин благополучно стигнали до върха, на който се простирала разкошна поляна. Починали си и се погрили на топлите слънчеви лъчи. След това неочаквано за-валял сняг. Костагин, немощен и страх-лив, казал на Учителя: „Г-н Дънов, къде отиваме? Времето се разваля. Да се вър-нем.“ Той спокойно му отвърнал: „Не се страхувай. Този сняг ни поздравява“.

До вечерта стигнали едно планинско село с четири или пет къщи. На другия ден продължили пътя си, докато стигна-ли до с. Звънци.

Там местният учител, който правел разкопки, открил баня с лековита мине-рална вода, съществувала от Римско време. Учителя предложил да се окъпят и влезли само двамата в банята. Костагин заплескал, зацапал из водата и се почув-ствал тъй добре, като че ли всички то-

мовна книжка, в която се внасял десетъка. На 24.10.1911 г. Учителя му писал да закупи още места около самата братска колиба и да ги запише на свое име и на името на Драган Попов.

През 1912 г. Учителя поръчал на Костагин да купи с братски пари две къщи в Арбанаси. В едната Костагин настанил Мария Каишева от Казанлък. В другата къща са ставали събранията на Братството по време на Арбанашката комуна.

През 1913 г. Костагин бил мобилизиран. В София той написал завещание за братските имоти на името на жена си, за да няма недоразумения в случай че го убият на фронта. По време на една беседа на Изгрева Учителя казал, че Костагин е в Огрин. Все още нямало официална информация за това, но Костагин наистина бил със своята част в Огрин и то пръв. Турският полководец му предал сабята и бинокъла си. Ужасите на войната силно разстроили неговата чувствителна натура. В този период Учителя му писал пет насърчителни писма.

София, 9.II. 1913

Люб. К. И.

Поаучих писмото ви. Вярата е сила и Господ е крепост в живота. Всички, които се водят от Духа на живота, са излизали победители. Във времето на мъчниини човек само там може да прибегне за подкрепа. Зная, вий сте придобили нова опитност в тая война. На бойното поле се показва и човешкото геройство, и неговата материална нищожност. Но вярата, че човек е Дух, който не умира, дава надежда и свежест на човешкото сърце. При това пъаната вяра, че без Волята на Небесния баща нищо не става. Когато Господ пази човека, наоколо му може да има хиляди злини, хиляди неприятели, но той остава невредим. А когато небето е престанало да го пази, и в къщи да е, го намират. Вий вървете по начертания път и ще опитате, че ония, които служат от сърце на Бога, Той ще ги въздигне и ще ги съхрани със Своята Любов. Макар видито да не присъстват на бойното поле, обаче духот съм там...

В. В. (свещеният подпис)

През 1914 г., когато се приготвяваше за събора вилата на брат Анастас Бойнов, Учителя ни каза: „Вижте колко е чисто небето. Астралният свят е очистен вече от лошите духове. Те ще минат през земята, за да слезнат долу и ще направят такива пакости, че космите на децата ще побелеят. Ще преминете през големи страдания, но всеки ден ще ви дават по една торбичка, за да не ви е много тежко. Царството Божие насила се взема и който направи усилие, ще влезе вътре. Еленке, казвай на хората, че има един много по-красив живот от този, който сега живеят. Той ще дойде на земята по един естествен път. Ще се преродят 8000 напреднали духове и ще оправят света.“

(Из спомените на Ел. Иларионова)

През 1915 г. Учителя пише на Елена пет вдъхновяващи писма.

София, 25.X.1915г.

Любез. Е. И.

В усианите времена се показва и изпитва човешкият характер. Само при такива условия се проявява човешкият Дух. Мъчниините в живота са повдигащата Божествена ръка. Който не разбира Истината, той се самозбуждава. Бъдещето е светло. Пред човешката душа стоят великите възможности на чистия живот. Настоящите времена са носители на възкръсналата Истина, която иде в света. Бъдете спели и решителни, да посрещнете с вяра, което небето е отредило. Земята е само условие за живота на Небето, гдето се реализира. Тук е всичко преходно, а горе е постоянното. Гледайте на всичко отгоре, както Бог гледа...

Ваши В. В. (свещеният подпис)

Елена Иларионова основала частно училище в къщата си. Събирала децата от махалата и ги обучавала по методите на Учителя, изучавала с тях неговите песни. Учителя я пращал да изнася

сказки по селата. Тя е изнасяла сказки по духовни въпроси в Казанлък, Габрово, Търново и на други места. Имала гар слово и била много добре приета навсякъде. Въпреки нарастващата реакция на свещениците, тя не се колебаела да изпълнява мисията си.

През август 1920 г. сем. Иларионови си осиновили момиченце – Надя, на 10 години. Преди това те са искали многократно съвет от Учителя по този въпрос и дори са го молили той да им избере дете. В спомените си Надя пише с голяма любов и благодарност за своите приемни родители.

„Мама живееше скромно, беше високо етична – за мен тя беше светица. През 1915 г. отишла на гости в Габрово и там проповядвала идеите си в присъствието на министър Рязков, неин роднина. Говорила много компетентно по духовните въпроси и всички я слушали с голямо внимание.“

На 13 май 1929 г. Костагин Иларионов починал в София, а доста време след него си заминала и с. Елена Иларионова.

„Мама почина тихо и кротко, с беседа в ръка, на 31.1.1956 г.“ – пише дъщеря ѝ Надка.

*Из хрониките, водени
от Павлина Тодорова, В. Търново*

По измерването черепа на Еленка

19.02.1904, Велико Търново

Организмът ѝ е здрав, устойчив, дихателната ѝ система – развита; темперамент ветивен (жизнен), с умствено разположение.

Обича да бъде тиха, спокойна, не обича да заповядва и повече скрита в себе си. Преобладаващо влияние имат чувствата.

Има добре развити домашни и лични чувства, но има повече самоуважение и самонадеяност.

Религиозното чувство е развито, обича да има, по натура е пестелива, нищо не би похарчила за непотребни работи; има любов към живота, в това отношение иска по-напред да осигури материалното си положение. Силно развита впечатлителност, но не задържа за дълго време впечатленията.

Има добре развита памет, реч, много добре си излага мислите. Тя е боязлива и доста замислена за последствията в живота си. Чувствата си повече вътрешно задържа, отколкото да ги изказва. Всяка една постъпка сериозно обмисля, въобще нещата не ги възприема бързо, т.е. доста консервативна е и ако се докачи, може да даде отпор, дори и без думи. Ще обича да има приятели и познати, но малко. Това се дължи на факта, че не обича да доверява своите чувства комуто и да било.

В характера ѝ има повече издръжливост без инициатива, но не и предприемчивост.

Тя е предразположена към нервност и е доста ревнива, но тази ревност произтича от това, че не иска да ѝ се отнема това, което по право ѝ принадлежи. В нея изобщо преобладава разсъдителността и логическият ум.

СИНАРХИЧЕСКАТА ВЕРИГА

Какво се разбира под гумата *Верига*? Това означава, че ние се движим във Веригата на Божествената Любов, както се казва и в Библията: „Привлякох Ви с нишките на Любовта.“ Тази Верига, в която сме свързани и която опасва цялата Земя, върви отгоре наголу и във всичките народи не действа еднакво. Ние трябва да образуваме една по-добра почва, за да гоидат в България, да се преродят по-добри духове, защото целта на Веригата е да подготви почвата, тора, та като гоидат по-добрите духове, да помогнем за тяхното възплъщение.

Всякога, когато сте в мъчнотии, обръщайте се за помощ към центъра на Веригата, та работата ви да вземе защита от нея, защото е немислимо сами да воювате. Обръщане към центъра на Веригата значи обръщане към Господа за помощ. И ако видите, че се раздвоявате вътрешно, то се обърнете към мене, аз ще ви улесня... Веригата си има свои домове; всичките подразделения на християнството са домове на Веригата.

Трите закона на Веригата са:

Люби Господа Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш своето здраве, своето щастие и своето блаженство.

Люби ближния си като себе си. В него ще намериш основите на своето поведение.

Бъди свършен, както е Отец твой свършен. В Него ще намериш връзките на Вечния живот, извора на всичките блага".

Учителя

август 1909, Велико Търново.

Из протокола на срещата на Веригата,
публ. в „Всемировия Учител и Велико Търново“, т. 1, Алфиола, 1995 г.

Преди наряда, Всяка сутрин – съзерцание.

Синархическата Верига на Любовта на Господа Нашего Иисуса Христа се представлява за сега от 10 души братя членове, с център – благият ни Учител.

/У/

И. З.	И. С.
Д. Ц.	Т. С.
Г. К.	Д. П.
Д. Д.	П. Е.
П. К.	Н.В.

От ясната страна (отдясно наляво – б.р.) братята Илия Зурков, Деню Цонев, Георги Куртев, Димитър Добрев, Панайот Ковачев, Никола Ватев, Петко Елиторнов, Драган Попов, Тодор Стоименов, Илия Стойчев.

Членовете на Синархическата Верига трябва да се съединят с Божествения свят на Господа нашею Иисуса Христа.

Мото:

Синархическата Верига има три основни закона:

1. Любовта. Божественият свят на Господа нашею Иисуса Христа. Там, дето съществува:

Абсолютна Истина

Абсолютна Любов

Абсолютна Мъдрост

Абсолютна Добродетел

Абсолютна Правда;

гдето е всичко в мир, ред и хармония.

2. Вярата. Ангелският свят. Там, дето се управляват всички гържави на физическото поле и се създават всички нареждания, закони, духовенството, и дето се отделят Доброто от Злото.

3. Нагеджгата. *Материалният, физическият свят*, в който живеем и се развиваме. Дето се разглеждат всички сметки по вземане и даване и дето се отглеждат сирачетата и вдовици.

Синархическата верига има шест вътрешни правила, които трябва да усвоим.

Първо правило:

Вярвам от сърце и гуша в Единия Вечен, истинен и благ Бог на Живота, Който е говорил.

Второ правило:

Вярвам в Единия Господ спасител, Който ни говори сега.

Трето правило:

Вярвам в Единия, Вечен и благ Дух, Който е изработил спасението на всички.

Четвърто правило:

Вярвам в Господа Иисуса Христа, единия приятел и брат на всички.

Пето правило:

Да се изпълни Волята на Единия истинен и праведен Бог без колебание.

Шесто правило:

Да се възцари хармонията на пълното единство между нас.

Особено правило:

Преди изгрев слънце ще мислим върху: Любовта. Какво влияние оказва върху живота, тялото, сърцето, ума и Волята.

Мъдростта. Каква светлина внася в тялото, сърцето, ума и Волята.

Истината. Каква сила внася в тялото, сърцето, ума и Волята.

След тия медитации произнасят се гумите:

Бог да въздвори Своего царство на земята между нас!

Продължителността на медитирането ще бъде по чувство.

Мястото и условията няма да се гледат. Непременно трябва да се медитира.

След това следва специалният наряд.

Молитва при 36 часовия пост:

Да премахне и разпръсне Бог всички ония Врагове и всички лоши мисли, които пречат и спъват Божието дело!

Да се прослави Името Му; да бъде Волята Му; да дойде Царството Му, както на небето, така и на земята!

(От тефтерчето на Георги Куртев за Синархическата Верига, на стр.19–20, и Особено правило на стр. 21.)

13 февруари 1927 г.

За съзерцание Всяка Вечер Вън, на открито небе 1–10 минути:

Бог царува на небето,

Бог царува във Живота,

да бъде Името Му благословено!

Всяка мисъл, която произвежда светлина, е гениална. Тя е Божествена Мисъл.

Всяко чувство, което има малка светлина, е хубаво чувство.

Всяко действие, около което е образувана светлина, което създава приятна аура – направи го!

Всяка Мисъл, която е неопределена, около нея има тъмнина, тя е лоша мисъл, не се поддавайте на нея!

Всяко чувство, което има тъмнина около себе си, е лошо чувство; пазете се от него!

От всяко действие, което е обградено с тъмнина, пазете се!

Запалената свещ е умът.

Щом умът се запали, т.е. започне да свети, т.е. да мисли, ти няма да го туриш в услуга на материалния свят, няма да го обгърнеш с ниски жлания, с ниски мисли. Няма да го изопачаваш.

ЗА ИВАН АНТОНОВ

(1.9.1899 – 29.10.1964)

Спомените за него го обрисуват като един от най-ревностните ученици в Школата. Изключителната му преданост към Учителя му е донесла прозвището *Салонски*, защото той е бил човекът, който е пазел вратата на салона и не е допускал закъснелите да влизат и да нарушават нормалния ход на беседите. Но от стожер на дисциплината Иван Антонов се е превръщал в най-добрия и предан приятел, който е бил винаги готов на жертва за другарите си. Лекциите по астрология, които е изнасял, са систематизирани и публикувани в наскоро излезлия 18-и том на поредицата „Изгревът“ и представляват завършен курс по духовна астрология.

Бел. ред.

Въздухът беше сладък и хладен пред това ранно циганско лято, и алеите от мека жълта глина бяха толкова меки под подметките ми, че преди да излезем от парка и да навлезем в зеленчуковите градини на Бялото братство, забравих, че ми се спи и заподскачах около тате.

От края на единицата, през Борисовата градина, до морето шарени барачки на братството трябва да беше половин час. Мина като минутка.

Колибките бяха зашумени под гъсти кичури плодни и диви дървета. По-малки за дребните обитатели, по-големи за едрите – те приличаха на шперплатови балтони, временно забити в земята между пъстрите цветя. Тате беше ранобуден и едва бе съмнало, но тези хора вече се бяха разпърхали като врабци. Никого нямаше, колкото и да надничах през отворените прозорчета на бедно обзаведените бараки.

Свихме по една алея и под кичур борови дървета се провидя огромна поляна. Чешмата в сянката на боровите бе украсена с мъж, който носи глобус, орел, който строи гнездо, и пасяща сърна. „Мисли добре, работи добре, храни се добре!“ – ми прочете тате. От по-

ляната идваха звуци на цигулки и флейта и стотина човешки гласа пееха братска песен:

„Ти си ме, мамо,
човек красив родила,
умен да стана, добре да мисля,
добре да любя –
туй животът е на рая!“

Струва ми се, че танцуваха на поляната, но преди да излезем изпод сенките песента свърши и поток от хора плъзна към розовите лехи около нас. Някои от тях ни поздравиха с отворена длан, вдигната до рамото, и аз попитах тате защо поздравяват с поздрава на Хитлер.

– Грешиш, милорд! – едно звънче се обади в гласа на човека, който се изравни с нас. – Отворената длан на фашистите значи „Ще те плясна!“ А нашият поздрав значи: „Ето, не крия никакво оръжие в ръката си, защото съм ти брат!“ – Мъжът се обърна към тате като към стар приятел:

– Добър ден, брат Васил! Хубаво, че си довел младия лорд Фаунтлерой толкова рано със себе си.

– Добро утро, брат Иван! – отвърна тате.

На пръв поглед това беше най-непривлекателният човек, когото бях виждал дотогава! Як като скала, с огромна уста, къс нос, сбръчкано тежко лице, заключено между редките кичури на косата му, които безжизнено висяха върху раменете му – той бе живо доказателство за господството на духа над материята, тъй като ме плени още в първия миг, в който се срещнахме, с лъчезарната си усмивка и златните звънчета, които се обадиха в пълния му с доброта мъжки смях. Иван Антонов – може би най-популярният астролог на България от всички времена!

Тате беше дошъл за Любомир Лулчев, един от близките сподвижници на Учителя на братството, и както разправяха, личен астролог на царя и негов съветник. Разбрахме къде е по големия кръг последователи, скупчени под двете мушмули в края на поляната.

Лулчев беше изключително красив човек – с големи мустаци като на Ницше, светлосив костюм, бяла риза и седефена на цвят вратовръзка с гуамантена игла; той бе естественият център на групата обикновени хорица, които прехласнато слушаха какво има да каже, преди да плъзнат към града и в осем да са в канцелариите си по банки, печатници, училища и кой където си изкарваше хляба. Братски чувства щяха да владеят над хората в близко бъдеще и никаква сила нямаше да може да спре този процес, понеже беше вътрешен; и всички, които живеяха само за себе си, щяха да страдат, а които служеха на любовта, щяха да видят, че местата им ги чакат; и земетресения идеха, и най-голямата ясновидка на всички времена скоро щеше да се покаже на хората.

Групата около него взе да се разпръсва и той поздравя тате. Малко бях учуден, че от близо не беше толкова помпозен, колкото звучеше проповедта му.

– Получих няколко бройки от книгата ти – каза тате. – Изпратих една на Гюлмязов и на други приятели в Сливен, а другите ще разпространя. Прегледах я и се радвам, че можеш да помогна да се отпечата.

Лулчев спря очаквателен поглед върху тате.

– Ами – на тате му беше трудно да намери думи, защото беше честен човек, – според мен книгата ти има всички положителни

качества на другите ти книги. Освен това я намирам по-занимателна от предишните. Единствената ми забележка е за края. Ако беше по-добре мотивиран, щеше да бъде добро постижение в чисто литературния смисъл на думата.

Студеният блясък на гуамантената игла беше единственият отговор на плахата критична забележка на тате. Стана ми мъчно за него. Тате разбираше от книги. Какво си въобразяваше този гълъб, дето уж му е приятел? Че е свършен ли, или какво? (...)

– ...Промяната на повърхността никога не е важна. Трябва да се учим да схващаме каква е скритата същност на нещата. – Ницшеанският му мустак пак взе да набира темпо. Сигурно не беше лош човек, иначе тате нямаше да му е приятел, но аз не го харесвах. – Точно както е с литературата. Какво е формата, ако не черупка на съдържанието на литературната творба? Важно е какво има вътре; черупката не може да покаже дали е запъртък, или не.

Дръпнах тате за ръката:

– Хайде да си вървим!

Лулчев улови погледа ми, но аз му разбих гуамантената игла на хиляда парченца с един удар на рапирата си. Убих го на място.

– Да вървим. Не го слушай!

– Или той например! – Лулчев ме посочи. Почувствах хипнотичната сила на погледа му. – Изглежда красиво момче. Това е само черупката. Какво е отдолу не знаеш. Така че, когато счупи зъбите на сестра си с локомотивчето си, ти ще го пренебрегнеш, защото не можеш да разбереш как може едно толкова мило момче да направи нещо толкова жестоко. Но това е Лошият Човек, който преследва вашето семейство; това е дядо му, който се е вселил в него, за да продължава да те измъчва.

– Я да мълчиш! – извиках колкото ми стигаше гласът. – Веднага да млъкваш!

Избухнах, преди да разбера какво правя. Затупах земята с крак и крещях отгоре му, и гатерът на мустака му замръзна, без да дорече поредната му проповед.

Следващото нещо, което помня, беше как брат Иван ме отвежда за ръка настрани от двамата приятели.

Децата са лапни-шарани и беше лесно да се успокоя. Обиколихме огромния кръг на поляната, очертан от сутрешните братски танци и той ми показа метеорологичните уреди, астрономическата наблюдателница (откъдето Учителя от години изучаваше циклите на слънчевите петна), кухнята под огромните лешници, където всеки можеше да се храни и да плати колкото иска и колкото може, както и бараките на присламчилите се външни хора, които се хранеха, без да плащат. След това се търкулнахме на тревата и той ми разправи как бил във военното училище заедно с чичо; как попаднал в затвора, заради нежеланието да се подчини на обезличаващата военна дисциплина и пр. Премълча опита си за самоубийство и временната си слепота, която го бе довела тук да търси утеха като градинар на братството. Иван Антонов не би обременил никого с историите за мъчителното си минало – разказваше само анекдотите и се смееше от сърце. Но и не беше безпричастен към наставленията, макар и да намираше начин да ги прави по най-деликатен начин. Затова и подкачи разговор за избухването ми пред Лулчев:

– Уплаши го до смърт! Направо си копие на чичо си: в мига, в който видиш несправедливост, нападаш като овен – с главата напред! Трябва да се научиш да бъдеш по-сдържан, лорде, или ще има да патиш!

– Говореше глупости на тате! – казах аз.

– Всеки има недостатъци. И аз, и ти, всеки... – медното звънче пак задрънка в гласа му. Много го развеселяваше тази случка. – Точно като чичо си!

Спомних си озареното лице на чичо от снощи. Не ми изглеждаше като разярен овен, който напада напред с главата. Така че казах, че не е вярно.

– Ти познаваш ли го? – попита Иван, и като му казах, че снощи съм го видял за пръв път, цъкна с език. – Аз май го знам по-добре от теб от военното училище.

– Ами! – Не можех да си представя Иван като пионка, която се подчинява на каквито и да е команди, но когато ми каза, че е бил кадет, не посмях да изразя съмнението си на глас. – Ти ми каза, ама как може изобщо да си бил там?

– И още как! Глупаво е да си военен, само че бях. Някой път стават неща в живота ти не по твоя воля.

И ми разказа този път подробно как останал сирак и как по-големият му брат решил да го прати във военното училище да се отърве от него. Каза ми и как чичо Кирил също бил пратен там от дядо, без да иска, и как се измъкнал от военната си кариера, като се престорил на болен, и как дядо го пратил в Швейцария да учи право. Иван обичаше да обсъжда характера на хората и години след това ми каза дори защо Лулчев не обича дядо.

– А как попадна в затвора? – вече бях достатъчно окуражен от дружелюбието му, за да мога да го попитам това, което най-много ме интересуваше.

– Имахме един фелдфебел с конски наочници и той ни караше да маршируваме в кръг и първо да го поздравяваме него, след това един телеграфически стълб на другия край на кръга. За да упражняваме отдаване чест в движение, нали разбираш? Отдавах чест на фелдфебела, но не и на стълба. Така че ме попита защо не изпълнявам заповедта, и аз му казах, че не мога да казвам на стълба: „Здраве желаем, господин фелдфебел“, защото е стълб, а не фелдфебел. И той ми каза: „Просто си го представи! Много е лесно. Представи си, че е обратното!“ „Искаш да кажеш – отговорих, – че директът е фелдфебел, а ти си директ, така ли?“

Смях се, и се смях, и той се смя, и отново бях весел до немай къде.

Скок-подскок! – какво ме интересуваше чичо добър ли е, или лош! Или Лулчев! Или каквото и да било! Имах си нов приятел, който не поздравява директи, като го караш да ги поздравя!

И пак подскок! Иван ме заведе до Лулчевата барачка, където беше тате, и аз му грабнах ръката с две ръце да я целуна, но той я издърпа. Още ми се сърдеше.

Кречех търпеливо край него по пътя на връщане, докато най-сетне реши да ми прости, без да разбере, че аз бях този, който искаше да му покаже, че съм му простил с тази целувка, а не че исках прошка. Но, голяма работа – всяко чудо за два дни!

Както винаги, имаше доста хора на поляната, където по изгрев танцуваха паневритимия. Доближих. Имаше няколко нови фигури, разположени на столове, които разговаряха с група от водещите ученици.

Почетният гост беше господин Хюлиет Джонсън от Кентърбърийската катедрала, световноизвестен борец за мир, дошъл да види сам дали свободата на религиите беше осъществена у нас след революцията.

– Беше осъществена – докладва той на връщане в Англия. Две години по-късно, разбира се, една финансова ревизия обвини ръководството на братството, че са лъжци, и вестниците бяха пълни с „разкритието“. Така че свободната кухня бе закрита и салонът, където се даваха свободните концерти на приятелите на братството от чужбина, също бе затворен. Никакво измамничество повече! А религиозните свободи никои не закачаха.

– Ммм – Хюлиет Джонсън си взе нова праскова. Очевидно предницата на ризата му не беше достатъчно наквасена.

– Милорд! – някой ме дръпна за ръкава и когато се извърнах, се оказа старият ми приятел брат Иван – със същото старо некрасиво лице, със същите златни звънчета в смеха му и същата силна работна ръка върху моята.

– Ела! Имам нещо по-добро за теб.

Отидохме до неговата барака и той ми даде една хубава, остра права лопата.

– Време е да садим картофите.

Обърнахме градината, както много пъти дотогава и той направи „ангелска супа“ (варени картофи със сол и магданоз – ни масло, ни нищо друго!). Разсмях се, като ме гледаше как гълтам.

– Гладен си, но ако ядеш по-бавно, ще усвоиш цялата супа. Така само я хабиш.

– Като нашия човек с прасковите, искаш да кажеш!

– Кой?

– Хюлиет Джонсън.

– А, остави бедния човечец на мира! – Иван махна с ръка. – Всеки, който работи за църквата, е объркан. В много по-големи кашии се е забъркал той, отколкото окапаната риза.

– Защо?

– Защото така! – Иван събра чиниите и лъжиците. – Религиозното чувство не е нищо

друго, освен човешкото търсене на Божията любов. Това е най-интимното чувство и изисква пълна свобода на духа. Църквата формализира вярата с ритуалите си и с това убива религиозното чувство. Така е с всички институции! Все едно да отидеш на продажна жена да намериш любов. Или да изпратиш детето си на училище и на нищо да не го учиш ти самият, защото това било работа на учителите. Или тези майки, дето си дават децата в детски домове, или дето оставяме всички в ръцете на правителството и повече не ни интересува какво става с общите работи.

Добре съм запомнил тази негова проповед.

Следобеда насадихме картофите. След това се измихме от кръста нагоре и Иван си сложи чиста риза.

– Благодаря – каза той. Сега ще изпием по един чай от мащерка и трябва да се разделяме. В седем имам събрание.

– Събрание ли?

Този път златните звънчета прозвучаха с пиринчен звън.

– Член съм на местния ОФ комитет.

– Аха! Значи ще имам свой човек в правителството някой ден. А какво става с твоего отричане на всички институции?

Иван не прие шегата този път.

– Местният комитет не е държавна институция! – каза той. – Това е свободен организъм, който се изгражда и се разформирова, когато местните нужди го изискват.

Виждах, че взима Отечествения фронт насериозно. Въпреки че Лулчев беше подведен под отговорност. Никога не беше обичал Лулчев, защото служеше на най-омразната за Иван от всички институции – Двореца. И Иван вярваше, че процесът се дава на Лулчев от провидението като урок. Месец по-късно, когато бяха произнесени присъдите на Народния съд и Лулчев беше разстрелян, Иван напусна поста си в местния комитет и се заключи в бараката си за двадесетдневно постене, за да се прочисти от злото, което беше направил на Лулчев с отрицателните си мисли за него в дните на изпитание.

Тези хора не знаеха, че грешат, и се учеха да растат, като се освобождаваха от грешките си. На Иван трябваша четири месеца да

прозре истината, за други не стигнаха четирисет години.

...

Двадесети септември 1948 г. започна в четири и половина сутринта със звъна на телефона.

Телефонът беше в хола и тате отиде да отговори, но който беше насреща, закачи слушалката, без да каже нищо. (...)

В пет часа се звънна на входната врата. Тате стана пак и двама милиционери в униформа поискаха да влязат, за да направят проверка на адресната регистрация. Той ги покани и с тях се вмъкнаха още четирима-петима. Градината и улиците наоколо бяха пълни с униформени и цивилни агенти. Бяха много мрачни. Държаха се като че ли очакват щом натиснат звънеца, от тавана да отговори картеница. (...)

Гледах с отбращение засадата през прозореца, когато видях, че се приближава Иван Антонов. „О, не и той сега!“ – си казах. – „Не вижда ли всичките тези униформи? Защо не си отиде?“ Сигурно е бил в гората да посреща изгрева по обичая на Бялото братство и е видял милиционерите, и сега бързаше да ни даде моралната си подкрепа така, както я разбираше. Прекоси двора, като поздравяваше с отворената си длан навъсените мъже с насочените автомати към гърдите му:

– Мир и светлина, братя во Христe! – каза той на всеки поотделно.

След миг беше между нас, сякаш на сигурно. Устните му трепереха. Беше герой, но може би не беше толкова силен, колкото беше очаквал.

– Мир и светлина, брат Васил! – поздравя той баща ми и седна на канаето.

Достойният човек! Как му се присмиваха на дългата го раменете коса, как се гавреха със заучените му словесни формули, апелиращи към човечността им, която изобщо не съществуваше. След половин час, като провериха всички документи, го изведоха от къщи и през следващите няколко месеца не можах да го видя. Така или иначе той наистина помогна на тате. Отне огъня на присмехите и гаврите върху собствения си гръб.

Най-накрая офицерът каза на тате, че трябва да дойде за прочутата „малка справка“. (...)

...

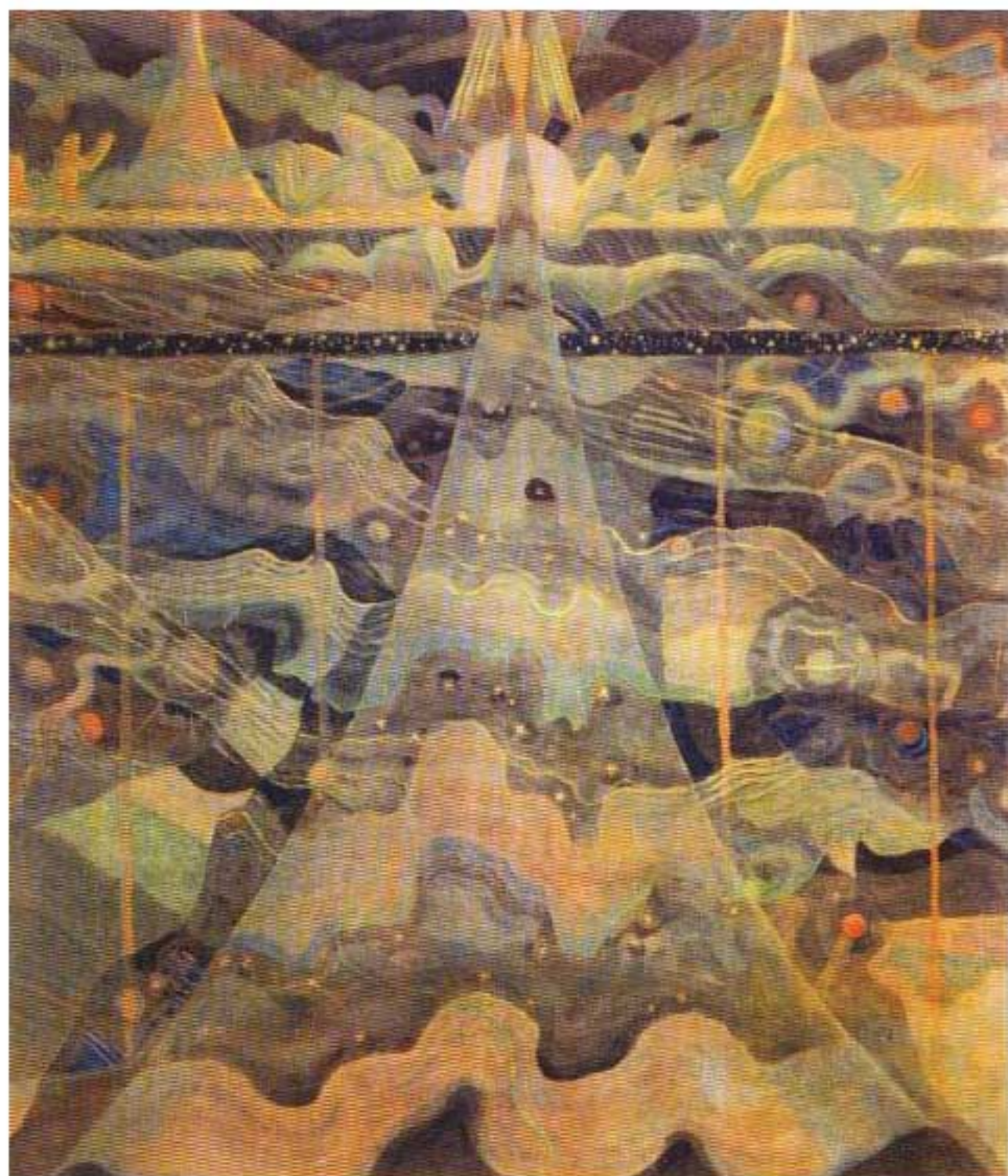
Иван Антонов бе подложен на ужасни гаври в следствието, но дъновизмът му не влизаше в схемата да бъде подведен като сътрудник на стопански шпионаж на Кирил. При това той ги вбесяваше с кроткостта си, с проповедите си, с липсата на всякакъв физически страх. Да се вярва в безсмъртието на душата за тях беше абсурд и фактът, че виждаха жив пример за това пред себе си и че бяха безсилни пред него със своите методи, ги амбицира да го сломят, ако не за друго, то поне да върнат самочувствието си. Главният следовател нареди да го подложат на глад и минаха няколко дни, преди пазащът на килията да съобщи да му каже, че Антонов всъщност от деня на задържането му не е ял и че не се чувства ни най-малко потиснат от това. Когато проучиха и разбраха, че Иван поначало най-малко веднъж годишно се подлага на двадесетдневен пълен пост за прочистване на съзнанието си, вдигнаха ръце и го прогониха да си върви.

Видях го скоро след това. Беше страшно изтощен. Но горилското лице сияеше и златните звънчета на гласа му не спираха да звънят:

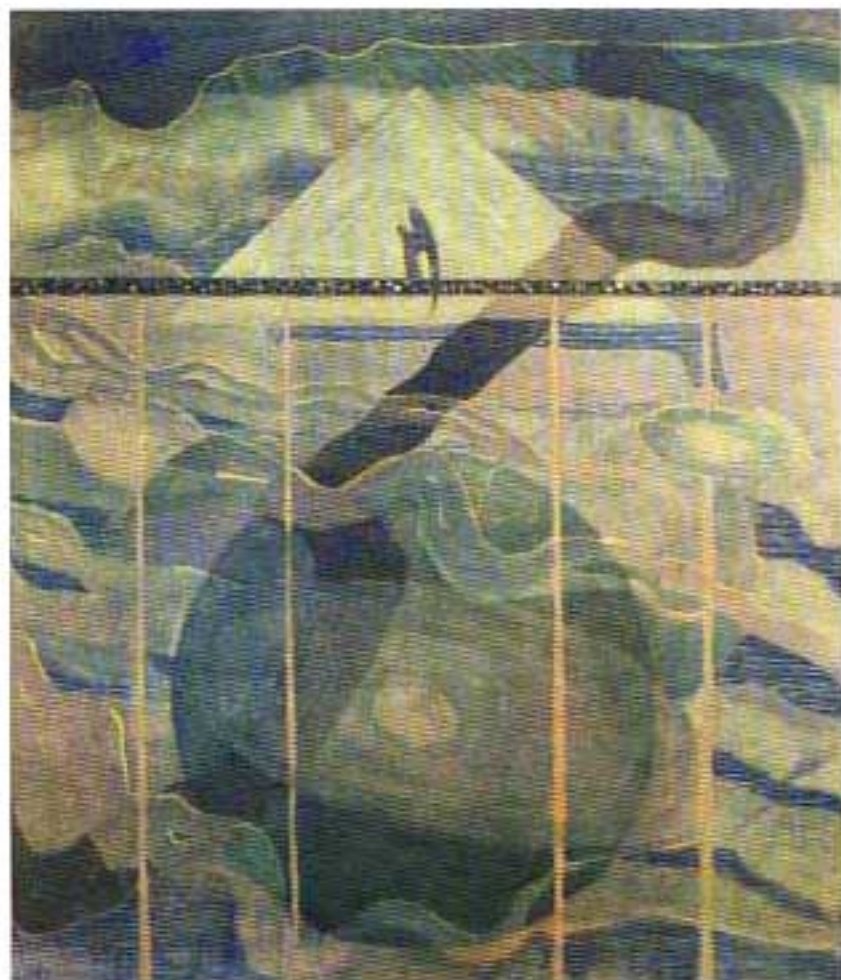
– Не можеха да си представят, че има някой, който да не гледа да си тлъпче стомаха като тях – каза той. – Те са просто купчина нещастни, неграмотни марсианци и в тяхната скала на ценности яденето, пиенето и всички телесни удоволствия стоят на първо място. Никой от тях не може да пречули духа на един истински мъж и затова не се тревожи. Баща ти лесно ще преодолее това изпитание. (...)

*Из книгата със спомени
„С точността на прилепи“, С. 1992
Атанас СЛАВОВ*

ДУХОВНИТЕ ЙЕРАРХИИ

Микаелос Чурачонис. Звездна соната. Алегро

Микаелос Чураковис, *Звездна соната. Анданте*

имат хората и ги зароволяват по нов начин. Свободата на човека се заключава в доброволното му подчиняване на разумните същества. В това се заключава новото, бъдещо развитие. Разумните същества могат в пет минути да наложат волята си на хората, да ги заставят да вървят по техния път, но това е насилие, с което те не си служат.

Като слизат от невидимия свят, те носят Божията блага на хората, на всички живи същества, за да работят с тях.

Разумните същества не се отвърщат от човека, но изпълнени с любов, всякога му помагат.

Срешнеш ли един жител от възвишения свят, той е готов да ти послужи, да се жертва за тебе без никакво възнаграждение. Възвишени-

Светът, в който живеем, не е свят на произвол. Той е разумен свят и ние сме обиколени от множество разумни същества. Не мислете, че като ходите тук и там, вие сте свободни да вършите каквото искате. Трябва да знаете, че каквото вършите и дето ходите, вие не сте сами. За всяка ваша работа са определени множество свидетели, които следят как и при какви условия вършите дадена работа. Опеределяно количество от тия разумни същества взимат участие заедно с вас във вашата работа. Те могат да бъдат един, двама, трима или повече, но ако имате девет помощници, вие ще бъдете гениален човек и ще можете да работите във всички изкуства. Затова, първата ви задача е да спечелите благоволенieto на тези същества.

Сегашните хора не подозират, че над тях се намира една йерархия от възвишени същества. Те са предвидили нуждите на хората, както и условията, при които могат да се развиват. Те знаят какви желания

Микаелос Чураковис, *Жертва*

те същества са абсолютно безкористни. Те са богати, от нищо не се нуждаят.

Те изпращат своите добри желания към хората, но ако не намерят добра почва за своето развитие, те се отклоняват и се връщат пак там, от дето са излезли. Всяка мисъл, която не може да намери съответна почва за развитието си, се връща обратно към своя източник.

Възвишените същества използват даже и най-малките мисли и желания на хората като малки изворчета и цветенца. Същевременно те използват всички човешки енергии, колкото и да са отрицателни. За пример, гнева, който представлява разрушителна енергия, те впрягат на работа, както ние използваме електрическата енергия.

Когато човек прави някакъв избор, всички разумни същества се оттеглят настрана и оттам го наблюдават. Тогава той е свободен да направи избора си за доброто или злото. Ето защо, човек всякога сам носи последствията от своя избор. Разумните същества работят върху него, поучават, съветват го, докато той още не е пристъпил към избора. Пристъпи ли към избора, те го оставят свободен, сам да решава. Значи при действията за добро или зло ние сме сами.

По-голямото или по-малкото съприкосновение с висшите същества, броят на допирните точки с тях определят степенята на човешката доброта.

Когато говорим за Великото Всемирно Братство, подразбираме онази йерархия от разумни същества, които са завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляват целия космос. Те го направляват, защото сами са взели участие в неговото създаване, под прякото ръководство на великия Божий Дух.

Според степенята на знание и развитие и според службата, която изпълняват, тези същества са наречени в една йерархична стълба, в едно органично чиноначалие, чиито степени са познати под следните имена:

Серафими или Братя на Любовта. Те са първите, които приемат Божествените мисли и идеи и ги предават на по-нискостоящите. Те образуват главата на космичния Човек, затова в староеврейската кабала са наречени Духове на божия венец. Те управляват главата в земния човек.

Херувими или Братя на хармонията и мъдростта. Те представят гърдите на космичния Човек, затова и в земния човек управляват гърдите и белите дробове. Така че като диша човек, чрез белите си дробове се свързва с херувимите. Затова Учителят казва още: „Като дишате, мислете за херувимите и за тяхната

мъдрост и сила. Защото мъдростта се придобива чрез дишане“.

Престоли или Братя на истината и волята. Те представят сърцето на космичния Човек. Затова чрез сърцето си човек е свързан с престолите, т.е. с божественния разум.

Господства или Братя на интелигентността и радостта. Те са представители на колективната интелигентност, която се проявява в природата. Те са границата между света на принципите, който се представя от трите горни йерархии, и света на силите и законите, които действат в космоса. Те представят диафрагмата на космичния Човек, затова и в земния човек те управляват диафрагмата и слънчевия възел.

Сили или Братя на движението и растенето. Те управляват движението и растенето. Те ръководят всички сили в природата и дават подтик на всяко движение и растение. Те работят в стомаха на космичния Човек, затова и в земния човек управляват стомаха и жлъчката. Те са същества на благородството, затова когато човек се нахрани, става по-добър, по-разположен, по-благороден и готов на жертви.

Власти или Духове на формата – Братя на външните форми и изкуствата. Те дават плът и кръв на всяка идея от висшите светове, като я обличат във форма. В космичния Човек те представят черния дроб на общочовешкия организъм, който е една от формите на проява на космичния Човек. Следователно можем да кажем, че властите се явяват като духове, ръководители на българите. И когато се разстрои черният дроб на човека, това подсказва, че между Божествените власти и човека има някаква дисхармония. Жълтеницата се лекува чрез възстановяване на хармонията между Божествените власти и човека. Те са наречени още същества на доброто. И когато се развали черният дроб и жлъчката на човека, това показва, че човек е нарушил законите на доброто. За да се намали жлъчността на човека, трябва да се увеличи доброто. Когато жлъчката е в нормално състояние, доброто и любовта се увеличават и човек влиза в хармония с Божествените власти.

Началства или Духове на времето – Братя на времето, състоянието и такта. Те представят галака на космичния Човек. Чрез галака човек е свързан с началствата, наречени още Божествена правда или победа в света. Увеличението и разстройството на галака показва, че правдата е нарушена и че човек е в дисхармония с началствата.

Архангели – Братя на огъня и топлината. В космичния Човек са свързани с бъбреците, затова и в земния човек управляват бъбреците. Те са наречени още

същества на Божията слава. И който не слави Бога и не се въодушевява от великото в природата, не може да е във връзка с архангелите и ще страда от разстройство на бъбреците.

Ангели или Духове на живота. Те са носители на живота и растителността, те приготвяват живота, който се проявява на физическия свят. Понеже те са свързани с раждането, всеки човек, за да бъде във връзка с ангелите, трябва да ражда. Който не може да роди една светла мисъл и едно благородно желание, не може да е във връзка с ангелите, прекъсва връзката си с ангелите, носителите на живота и неговият живот се намалява.

Всички тези възвишени същества, взети вкупом, представят великия космичен Човек. Дейността на тези същества е така хармонично разпределена, че всяко от тях знае как, кога и какво да работи. Те направляват функциите на великия миров организъм, който се поставя пред погледа на великите посветени във формата на човек, когото наричаме великия космичен Човек, който включва в себе си всички слънчеви системи, които съществуват в безграничната вселена.

Това влияние на космичните същества е включено в цикличното развитие на човека и човечеството. Развитие се извършва в ред големи и малки цикли, като във всеки цикъл действат специфични сили, които идват от специфични йерархии. Така има един голям цикъл на развитие от 26 хиляди години, който се разделя на 12 по-малки цикъла от по 2160 години, които се отбелязват с преминаването на Слънцето през един нов зодиакален знак, което именно определя една епоха от 2160 год. Но в течение на този цикъл от 2160 год. се изреждат последователно влиянията на 7-те планети, като всяка планета обхваща по една седма от 2160. Така че приблизително една планета влияе и управлява около 300 години, защото 7 по 300 е равно на 2100. Всяка планета е свързана с една ангелска йерархия и има за планетен дух едно високо космично същество, което дава съдържанието на планетното влияние. Планетите са свързани със следните йерархии: Луната е свързана с йерархията на ангелите, Меркурий – с йерархията на архангелите, Венера – с йерархията на началствата, Марс – с йерархията на властите или духовете на формата, Юпитер – с йерархията на господствата или духовете на Мъдростта. А Слънцето е свързано с престолите, херувимите и серафимите. Имената на планетните духове и гении са следните:

Планетният дух на Сатурн се нарича Касиел, което значи Божие съзерцание. Притежава качества справедливост и търпение.

Планетният дух на Юпитер е наречен Захариел или Божие правосъдие и притежава качества величие и милосърдие.

Планетният дух на Марс е наречен Самаел – гняв Божий, победа и крепост.

Планетният дух на Слънцето е Михаил – Божия победа, сила и могъщество.

Планетният дух на Венера е наречен Ханаел – милосърдие, кротост и любов.

Планетният дух на Меркурий е наречен Рафаел – божие лечение и разум.

Планетният дух на Луната е Габриел, духът на плодородието и изобилието.

В течение на 2160 г. всеки от тези планетни гении управлява по 300 години средно, в течение на което време космичните сили, които протичат през него, влияят върху човечеството и създават условия за съответни дарби и способности, които са качества на тези планетни гении. Учителят казва, че във времето на пророк Данаил е господствал архангел Михаил, който носи слънчевото влияние. И в днешната епоха пак архангел Михаил поема ръководството на човечеството.

Ако животът на човечеството върви по известен план, ако на Земята процъфтяват култури, с техните науки, религии, изкуства, ако хората имат един вечен стремеж за развитие и съвършенство, това се дължи на тези разумни същества, които са тясно свързани с хората и постоянно работят и се грижат за тях. И благодарение на този техен импулс хората живеят и се стремят. Тяхното желание е човечеството да добие онази светлина, която те имат, онази свобода, на която те се радват. Те искат да научат човеците да живеят съобразно с ония велики закони, по които те живеят. А те прилагат най-разумните закони в света. Те водят най-чистия и възвишен живот, живот на абсолютно безкористие. В своята велика саможертвеност тия любящи служители на Бога сами слизат на Земята в човешка форма, за да помагат на хората. Те постоянно изпращат свои посланици на Земята в една или друга форма. Всички гении на човечеството, всички велики хора, светии, адепти, всички учени, писатели, гържавници, които спомагат за развитието на човечеството в едно или друго направление, са все служители на Великото Всемирно Братство.

Учителят говори, трето издание, Варна 1992 г.

Как да живеем (из словото на Учителя Петър Дънов), библиотека „Светлина“, книга 5, София, 1994 г.

Влад Пашов, Астрология, „Изгревът на Бялото братство“, т. 18., С. 2003 г.

ЛОГОСЪТ

Всичко, което съществува в Природата е проява на Словото.

Всички неща в света са създадени само за Словото.

Всички неща в света имат смисъл само в Словото. (1)

Словото е единствената реалност, с която сме свързани.

От Словото, т.е. от Разумното Начало, е излязъл Животът. (2)

Три са Великите Космични Принципи, които творят и управляват Битието, а именно:

Любовта, която ражда живота. Мъдростта, която ражда светлината и знанието. Истината, която ражда свободата и твори силата. Любовта има отношение към душевността и човешкото сърце, Мъдростта – към мисълта и човешкия ум, Истината – към физическите прояви и човешката воля. Това е Триединният Бог: Бащата е Любовта, Синът е Мъдростта, излязена чрез Божественото Слово и Истината е Светият Дух, който изтича от Бога и реализира Неговата Воля в цялата Вселена. (3)

Всички духовни учения отразяват на първо място Върховното Абсолютно Същество под различна форма, от Когото произтича всичко и в Когото се движи всичко. На второ място е подчертана идеята за Логоса, за творческото Божествено Слово, което твори, създава и организира света и ръководи развитието на душите. На трето място е учението за Природата, за сетивния свят, в който слизат душите да учат, да събират опитност и да се развиват. (4)

Логосът е термин на старогръцката философия, означаващ едновременно „слово“ (или „изречение“, „изказване“, „реч“) и „смисъл“ (или „понятие“, „съждение“, „основание“). Във философския език терминът е въведен от Хераклит. По-късно се използва от натурфилософи, софисти, Платон, Аристотел, стоици и неоплатонци. В Иудейските и Християнските учения понятието „Логос“ е преосмислено като слово на личния и „живия“ Бог, който назовава с това слово нещата и ги извиква от небието. (5)

Климент Александрийски цитира Хераклит в произведението си „Стромата“: „Огнят, който управлява Всемира, посредством Логоса, се превръща чрез въздуха във вода, която става основно ядро за възникването на света. Тази вода Хераклит нарича море, от което възникват Земята и Небето и всичко онова, което се намира около тях“. (6) За Хераклит Логосът изразява структурата на природния процес като мяра в Космоса, т.е. отношението на Първоначалното и начина на Неговото реализиране в многообразието. Ако Огнят е символ на непрекъснатостта на този процес, то Логосът представлява прекъснатостта му, изразена в явленията. Логосът управлява всичко с помощта на всичко. Самото учение на Хераклит е написано под диктовката на Божествения Дух – там са дадени езикът и смисълът на този Логос. Присъствието на Божестве-

ното у човека – това е „снемането“ на Абсолютното в относителното, т.е. „обективното вписване“ на човека в света на Логоса. (7)

Понятието „Логос“ е отражение на обективността в Космоса, схваната като непрегловратимост, която не е подвластна на волята на човека. Това понятие изразява закономерността, схваната като целесъобразност и необходимост. Не „желязната необходимост“, която лишава индивида от собствени разумни цели, а ръководния му принцип, съгласуван с естествените изисквания на Природата и справедливостта. Логосът е законът на човешките действия и живот без Логос е сън. Достигането на Логоса – това означава достигане на определени норми, ориентири и критерии на практическото поведение, които не противоречат на вътрешния глас на Природата и Космоса изобщо. Знанието за Логоса дава представа за това, че всичко е единно. (7)

Еврейският философ Филон Александрийски често използва термина Логос, отъждествявайки го с Божия план и Божията съзидателна сила. За да характеризира Логоса, той използва много думи, включително Защитник (гр. Утешител) и Син Божи. Назовава го или втори Бог, или Идеалния Човек, като говори, както за Неговото единство с Бога, така и за разграничаването Му от Него. (8)

Във всички култури без оглед на това какви са верията и догмите, Словото символизира проявяващия се разсъдък – в речта, в Природата и в непрестанното сътворяване на света. За индианците гуарани в Парагвай Бог е създал основата на речта, преди още да материализира огъня, животворящите мъгли, водата и най-накрая първата суша. В африканското племе догон се разграничава два вида Слово – сухо и влажно. Сухото слово е свързано с Първичния Дух отпреди сътворението на света и то представлява нечленоразделна, несамосъзнала се реч. Тя съществува както у хората, така и навсякъде другаде, но човек не я познава: това е Божията Мисъл с цялото ѝ потенциално значение. Влажното Слово се е зародило подобно на самия живот и то, както влагата и светлината, не е нищо друго освен израз на различните прояви на един основен символ – този на видимия свят. (9)

Според племето бамбара мистичното познание като цяло се изразява чрез символиката на първите двадесет и две числа. Едно е първоначалното число на Господаря на Словото и на самото Слово. Същото число

включва понятията: Глава, Право на Първородния, Създание. На друго равнище и в друг контекст тази идея проличава и у Якоб Бъоме. Според него Словото, Божията реч е движението или живота на Божеството и всички езици, сили, цветове и добродетели се съдържат в Словото или речта. (9)

Централен мотив в християнския езотеризъм е Христос – Слънчевият Дух, Проявеният Бог, Космичното Слово, което става плът, за да се всели между хората. Под езотеризъм се разбира вътрешната страна на Словото, където нещата са гадени така, както ги съзерцават великите Посветени. Едни от тях схващат творческите прояви на това Космично Слово в образи, в картини и ни ги предават по този начин. Други чуват същото Слово в музика и я предават или чрез думи от човешките езици, или в ноти. Екзотеризмът представя външната страна на Словото, предадена в завоалирани образи и символи. Онзи, който може да чете, заг всички символи ще открие Единната Реалност – проявяващото се Слово.

Същността на западната езотерична традиция е учението за това Въплътено Слово, което е проникнало цялата Природа. Когато хората разбрали това, Природата се превърнала в една жива книга за тях, за да им разкрие Мъдростта на това Слово. Тази западна езотерична традиция, от своя страна, води началото си от Египет, от учението на Хермес Трисмегист за Въплътеното Слово. Неговата знаменита мисъл: „Това, което е горе, е подобно на това, което е долу и това, което е долу, е подобно на това, което е горе“ (10) ни говори, че Словото, което е проявената мисъл на Бога, е отразено в цялата Природа и е проявено във всички външни форми на живота. Затова всичко, което е долу, в Природата и живота, е подобно на това, което е първоначал-

но в мисълта на Бога. За Хермес всичко видимо е символ, белег на невидимо действаща Реалност. Това Слово е проявено както в човека и във всички органически форми, така и в цялата Природа. Затова формата става буква, символ на Словото. (4)

Словото е проявено в цялата Природа, а тя представява един жив организъм, със своя азбука, по която Посветените могат да четат живота и съдбата на света. Принципиите на тази Божествена наука са т. нар. **седем херметични принципа или Принципиите на Природата**, които са пътищата за проявление на Словото. Те стоят в основата на всички процеси и явления – от създаването на целия космос до създаването на най-малката форма на Земята.

Използвана литература:

1. Учителят, Вехтото премина, НБ, София, 1931 г., с. 235
2. Учителят, Условия за растене, НБ, София, 1949 г., с. 107
3. Несторова В., Светът без сенки, Бяло Братство, 2002 г., с. 74
4. Пашов В., Историческият път на Бялото Братство през вековете, т. 1, Варна, 2000 г., 11–21 с.
5. „Месемврия – българо-руски сборник в чест на С. Аверинцев“, Славука, 1999 г., с. 343
6. Радев Р. (съставител), Антична философия – антология, Идея, 1994 г., с. 107
7. Радев Р., Антична философия, Идея, 1994 г., 86–88 с.
8. Библейски речник, Нов човек, 1994 г., с. 518
9. Речник на символите, т. 2, Петриков, София, 1996 г., с. 376
10. Кибалион (Херметическа философия), Аратрон, 2000 г., с. 20

РЕЧТА

Под понятието реч се разбира изразяване на Божествени мисли. Милиони години са били нужни, докато се създаде сегашното слово. Най-красивата реч е тази на Божествения свят. За да разбере това, човек трябва да притежава такива органи, чрез които да възприема висшите вибрации на Божественото Слово. (1) Само разумните същества говорят, значи говорът е техен метод, с който си служат. Те се стремят да говорят правилно. За да говори правилно, човек се нуждае от Виделина, тогава между думите и мислите му има тясна връзка. Ако речта и мисълта не са свързани, тогава се чува шум, бучене. (2)

„Гласът“ на Бога

Ако Господ в миналото е говорил на хората, Той и днес ще им говори, ще им говори и в бъдеще. (3) Може ли да е говорил чрез пророците и чрез Христа, а сега да не говори? (4) Бог говори само при специални случаи и навреме. Когато никой не може да помогне на човека, Бог тихо му проговаря и му помага. (5) Гласът Му не прилича на който друг глас – нито на този на

майка ти, нито на баща ти, нито на приятеля ти. Който го чуе в себе си, той оживява и изпитва свещен трепет в душата си да върви напред. (6) Болният оздравява, а невежият учен става. Словото Божие съдържа в себе си мощ и сила. Всичко друго, което не носи здраве, сила и живот, е човешко. (7)

Господ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на руски, нито на китайски, нито на санскритски, но речта му се превежда на всички езици. Господ не говори и на ангелски език, но от памтивека речта Му се превежда и на този език. Езикът, на който Господ говори, е общ, всемирен. Който разбира свещения език на Бога, той разбира същината на нещата. Как можем да познаем кой човек е дошъл до това положение? – Как можете да познаете свещта? По какво ще я познаете? – По светлината ѝ. Щом запалите една свещ, тя веднага започва да свети. Свещта е свързана с понятието светлина. (8)

В буквалния смисъл гласа на Бога досега никой не е чувал. Това е свещен глас. Господ говори на хората, но между Него и тях има много напреднали души. Гласът Му преминава през

всички тези по-висши същества и докато дойде до хората, той вече се е изменил. Ние още не познаваме Божия глас и като казваме, че Господ ни говори, това значи, че Божественият Дух ни е проговорил. Знаете ли през колко среди е минал този Дух? (9) За да разберете Божествената Мисъл тъй, както е предадена, трябва да я хванете от първия дух, през който е минала. (10)

Не приписвайте на Бога думи, които Той никога не е казал. Външно никой не е чул гласа на Бога, а хората сами говорят от Негово име това, което им изнася. (11) Въобще, който мисли, че Бог отвън му говори, е в голямо заблуждение. Бог никога не говори на човека отвън. Само хората говорят помежду си външно. (12) Той не говори директно, нито отвън, нито отвътре. Чрез хората говори отвън, а чрез духовете отвътре. Когато се казва, че Бог говори, трябва да знаете, че говори или човек, или дух, но пак чрез човека. Направо Бог не говори. (13)

Когато иска да каже нещо на хората, Бог им говори отвътре, като изпраща за това Духа Си. Понякога Той им говори чрез ангелите, чрез светилите, чрез праведните или чрез някои техни заминали близки за онзи свят. Ако атмосферата около хората е много гъста, ангелите не искат да слизат на Земята да се цапат. Тогава те предават Словото на светилите. Ако и светилите не искат да слязат до хората, те предават Словото на праведните. Праведните, от своя страна, ако не искат да слязат, най-после те предават Словото на бабите и дяволците. (14)

Помнете едно нещо: Не може Господ да ви говори и да останете същия човек. Ако Господ ви е говорил и вие останете същия, това е само едно отражение. Някой е взел ролята на Господ и е говорил. Но не може Господ да ви говори и вие да останете същия. Ако веднъж е проговорил Бог на ума ви, на сърцето ви, във вас ще стане цял един преврат, но не временно. (15)

Гласът на заблуждението

Много от сегашните хора казват, че Господ им говори. Той може да им говори, както професорът говори на прислугата в университета, а може и както професорът говори на студентите си. Това са две различни положения и вие не трябва да се самозаблуждавате! (16) Човек трябва да познава и разбира първо езика на Живота и тогава да говори, че познава Бога и общува с Него. Как ще познаваме Бога, ако не разбираме езика Му? Бог не говори на друг език, освен чрез езика на Живота. (17) Когато чуете да ви проговори глас, не мислете, че всичко, което преминава през сърцето ви, е все от Бога! Дъждовните капки, които минават през пространството и падат на земята, запазват ли своята чистота? Докато сте високо в пространството, ще запазите чистотата си, а щом слезете в долината, ще се окаляте. (18)

Аз съм слушал хора, които сами със себе си разговарят. Ако вярват в духове, те ще кажат, че духовете им говорят. Ако са религиозни, ще кажат, че Бог им говори. Не, това не е Бог. Сегашните хора още нямат онези органи, с които да възприемат направо Божия глас. За да се възприеме енергията от Него, този глас трябва да мине през девет сфери, т.е. през девет превода. Не се разбира лесно този глас! (19)

Чудни са хората. Някой казва: „Аз чух гласа на Бога.“ Не, приятелю, ако беше чул гласа Божия, ти нямаше да бъдеш един обикновен човек, нямаше да бъдеш човек, който зависи от условията и щеше да възкръснеш. Пророк Илия чу гласа Божия, но се възнесе на Небето. Живият Христос чу гласа на Бога и възкръсна от гроба. И всички онези апостоли, пророци, светии, праведници, които чува гласа на Бога, възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живеят на небето. (20) Онзи, който разговаря с Господа, той е силен човек, планини може да пренася от едно място на друго. Не можеш ли планини да пренасяш, не се заблуждавай – всеки друг може да ти е говорил, но не и Господ. Когато Господ проговори на Мойсей, той направи множество чудеса. (21)

Друг някой казва, че общува с Бога, а не може да се изхранва сам. Господ му говорил, а той е последен бедняк. Оплаква се от положението си, боледува и работите му не вървят добре. Каква е тази вяра? Господ му е говорил, но той не слуша този глас. По-право той говори на Господа, а Господ не му отговаря. Това, което хората наричат разговор с Бога, не е нищо друго, освен отглас на тяхното съзнание. Запитвам тези, които казват, че Бог им е говорил, какъв е Божият глас и те казват, че бил като техния. – Не, Божият глас не е като човешкия. В гласа на Бога има нещо особено. Той е глас на Вечността, глас на Абсолютното. Който само веднъж го е чул, той няма да го забрави. Някой казва: „Господ ми говори всеки ден.“ Възможно е. Аз обаче зная, че Господ говореше всеки ден само на Адам, когато беше в рая. Тъй че всички, които казват, че Бог им говори всеки ден, те трябва да са в рая. Според мен те сами си говорят. (22)

1. Учителят, Новият човек, НБ, София, 1947 г., с. 86)
2. Учителят, Делата Божии, НБ, София, 1930 г., с. 242)
3. Учителят, Голямото благо, НБ, София, 1936 г., с. 116
4. Беинса Дуно, Учителят за Словото, АлфаДар, 1999 г., с. 33
5. Учителят, Петимата братя, НБ, София, 1949 г., с. 196
6. Учителят, Учителю благи, НБ, София, 1934 г., с. 132
7. Учителят, Царският път на душата, СБ, София, 1935 г., с. 194
8. Учителят, Крадецът и пастирят, НБ, София, 1935 г., с. 252
9. Учителят, Разумният живот, СБ, София, 2002 г., с. 44
10. Учителят, Път на мисълта, София, 1949 г., с. 20
11. Учителят, Да възлюбим Господа, НБ, София, 1946 г., с. 262
12. Учителят, Учителю благи, НБ, София, 1934 г., с. 45
13. Беинса Дуно, Учителят за Словото, АлфаДар, 1999 г., с. 26
14. Учителят, Който има невестата, НБ, София, 1935 г., с. 78–79
15. Учителят, Вечният порядък, ООК, Жануа, София, 1999 г., с. 309
16. Учителят, Да възлюбим Господа, НБ, София, 1946 г., с. 157
17. Учителят, НБ, V111 с., 33. В своите си, Русе, 1926 г., с. 8
18. Учителят, Новата мисъл, ООК, София, 1936 г., с. 135
19. Учителят, Учителю благи, НБ, София, 1934 г., с. 130
20. Учителят, НБ, V111 с., 8. До скончанието на века, Русе, 1926 г., с. 11
21. Учителят, По Бога направени, СБ, София, 1929 г., с. 136
22. Учителят, Учителю благи, НБ, София, 1934 г., с. 129–130

Съставил: Георги Георгиев
(следва)

Ролята на славянството в съвременната епоха според Словото на Учителя Петър Дънов

Съкратен вариант на доклада, изнесен на международния форум, посветен на 140-годишнината от рождението на Учителя Петър Дънов/Беинса Дуно – Пловдив, 21. 05. 2004 г.

Константин ЗЛАТЕВ

„Славянството е Олтарят на Новата Култура.“

„Славянството е майката, която ще роди Царството Божие на Земята.“

„Славяните ще бъдат обединени. Те ще бъдат като мост между Европа и Азия. След обединението на славяните трябва да се обедини цялото човечество.“

„Славяните ще внесат един духовен елемент в света – побратимяването.“

„Мисията на славянството е да облагороди Петата раса и да подпомогне идването на шестата пограса.“

(Учителят П. Дънов)

От гледна точка на езотеричното учение мисията на настоящата Пета коренна (окултна) раса е да развие ума на човека – съзнателния, логическия ум. А Шестата коренна раса ще има за задача да развие сърцето и да изгради една качествено нова култура на Любовта. Славянството е най-подходящо за осъществяването на тази грандиозна планетарна задача, тъй като именно при него – като етно-културна общност – в духовен план е развито сърцето и идеята за братство и саможертва – водещи импулси и идеи в учението на Иисус Христос. Тази именно е причината славянството да е определено от Божия Промисъл (Божествения план за света) и вече да се утвърждава като обособена и самобитна многомилionenна общност – фундамент на Шестата коренна раса.

България като славянска страна представлява Волята. А последната, седма пограса на Петата коренна раса (наречена от родоначалника на антропософията г-р Рудолф Щайнер „американска“) ще има за цел да развие у човека творческата воля.

Преди малко повече от един век, на 08.10.1898 г., в салона на читалище „Светлина“ във Варна един неизвестен за обществеността българин изнася беседа пред благотворителното дружество „Милосърдие“ със

заглавие „Призвание към народа ми – български синове на семейството славянско“. Авторът е Петър Константинов Дънов – българския духовен Учител, чието Слово е призвано да промени облика на света и да помогне на земното човечество да извърви пътя към едно по-високо равнище на съзнанието.

При прочита на този възнуващ документ оставаме с впечатлението, че на практика той представя визитната картичка на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно), с която той се представя пред българската и световната общественост. Учителят на Бялото братство (ББ) у нас е избрал един популярен и достъпен начин, за да обяви началото на осъществяването на своята мисия, нейните главни цели и съдържанието ѝ – публична беседа в голям български град, където духовните традиции са пуснали дълбоки корени – Варна. Още в заглавието на текста („Призвание към народа ми...“) Учителят П. Дънов нарича българите свой народ. От това следва, че той е свързал своето Божествено служение през вековете с историческата съдба на българския народ, с неговото духовно-нравствено развитие. Учителят на ББ причислява българите към славянското семейство. Това обстоятелство произтича от световното призвание на съвременното славянство в нашата епоха – изграждането на Новата Култура на VI раса, Културата на Любовта. Учителят П. Дънов набляга именно на славянския елемент в произхода на българите, имайки пред вид ролята, която предстои да изиграят славяните в най-съдбоносния за еволюцията на земното човечество момент. И още в първото изречение на „Призванието“ авторът му нарича България „дом славянски“, за да подчертае точно принадлежността на страната ни към настоящия могъщ еволюционен процес на планетарна трансформация.

В началото на текста са използвани редица изрази, които недвусмислено разкриват мисията на българския народ в съвременната епоха – приемане, утвър-

рждаване и разпространение на Новото учение, основа за победоносното установяване на Новата Култура на Шестата коренна раса. Българският народ е назван последователно: 1) „душа и сърце на бъдещето“; 2) „живот и спасение на настоящето“ – т.е. мисията му бива преценена от Учителя П. Дънов и от Всемирното Бяло братство като изход и за България, и за света в навечерието на решителни за бъдещето на Земята събития; 3) „носители и застъпници на мира“; 4) „синове на Царството Божие“ – следователно българите носят потенциала да бъдат синове Божи, но трябва да го извоюват и да го отстоят; 5) „святa дължност в Царството на мира“; 6) „велико събитие в живота на този свят“ – последните два израза са указание за прехода към VI раса на човечеството като цяло.

А кои са **носителите на Промяната** – тези, които получават Новото учение и имат за свой свещен дълг да го предадат на всички земни събратя? – Учителят П. Дънов ги назовава „**всичките избрани люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на човеческия род**“. Под този израз можем да разбирате: **българите + всички славяни + напредналите души от всички останали народи** – като движещи сили на световното обновление. Като илюстрация за задачата на тези носители на Промяната Учителят на ББ в нашата страна изтъква: „*Вашето време наближава, вашият изпит се завършва, часът на вашето призвание удари и минутата на живота настъпва, да се пробуди-*

те и влезете в този благ живот, в който встъпва тази многострадална земя.“ На друго място в текста неговият автор подчертава: „*Аз уда да подкрепя славянския род, комуто е дадено да възтържествува над всички негови врагове и неприятели, препятстващи му в пътя на неговото благородно призвание, което той се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от Върховния Промисъл на Провидението.*“ Учителят П. Дънов с тези свои думи отново насочва вниманието на аудиторията към световното славянство. В своите беседи и в множество разговори с последователи той утвърждава тезата, че VI културна епоха (или подраса) на V епоха (или коренна раса) е епоха на славянството. Както вече бе посочено по-горе, основната задача на V коренна раса е да развие ума. Това е постигнато от славяните. Ала те добавят и нещо, непосилно за другите главни световни етноси – сърцето. Висок интелект плюс сърдечност, откритост, широта на възгледите и толерантност – това е тайната на избора на славянството от Небето. Избор, потвърден категорично от редица велики адепти и представители на езотеричното познание. Изводът е, че **славянството като етническа общност е носител на новото, което ще промени света**. Но това е потенциал, който трябва да се реализира!

По-нататък в текста на Призванието следва още едно свидетелство за това, че Бог е избрал славянския род за мащабно световно назначение – утвърждаването на Новата Култура на VI раса: „*Правдата е вечна, Отец ми е неизменяем, делата Му са неотложни, вие сте мой народ. Господ потърси дом за Себе Си и изборът Му падна в славянското домочадие, което Небето възлюби за неговата Божествена добродетел* (курсивът мой – К. З.).“ А на кого възлага най-големи надежди Учителят на ББ в България, за да бъде постигнат успех в това грандиозно начинание – утвърждаването на Новата Култура на VI раса по цялата Земя? – „... *Новото поколение* – казва той, – *което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения, предопределени да се изпълнят.*“ Под „новото поколение“ би следвало да разбираме напредналите души, които са се въплътили на Земята до края на отминалия вече XX век (тоест те са вече сред нас!) и чиято роля е да съдействат решително за триумфа на Новото учение – според едно от пророчествата на Учителя П. Дънов за събитията, които ще настъпят до края на XX-то столетие. В следващите редове той анализира сериозните проблеми в отношенията между Русия и България, възникнали скоро след Освобождението на страната ни от турско владичество – 1878 г., свързани с политиката на някои от българските правителства от онова време, както и с велико-държавния

Жио-епи-мели-месаилъ

Гласъ Божий

Така се клъхъ вървѣ ли см.

†

**Съ правда ще се утвърдишъ.
ЕМАНОИЛЪ.**

Видеята е изворъ, та жовата разиди. Нему та казва снота дължностъ, вървѣ да върви. Матаръ жъмъ доброта да се стори. Така та върви неспрестана, катъ немна мѣна въ джѣта	човѣческа. Та востана ко-сѣгда скрътна малка сѣмена на блага чѣства, съ блага добрина. Така тава, кѣмъ разбѣра, таъ ще снота дѣла да востане въ-кѣмъ да се върви отъ небесната
--	---

утрѣна раса А въкъ сѣмѣта на мѣрѣта, та же в прѣме чѣвѣка да сѣзи и въ джѣта му да востане и породоури еси-ки раздѣнѣ сѣмѣна истина и добрина

шовинизъм и стремеж за утвърждаване на Балканския полуостров с всички възможни средства от страна на руския царизъм от онази епоха: „Това ме принуди да слеза отгоре помежду ви, да се застъпя изново, да изгладя и премахна адската омраза с братския вам род, който е положил за вас безброй човечески жертви – то е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще, да изпълни волята Му за ваша слава и славата на Неговото Царство.“ С тези свои думи Учителят на ББ у нас предрича, че това, което България дава днес на света – неговото духовно-културно наследство, ще бъде възприето най-пълноценно в братска нам Русия, която през ХХ столетие навлиза в своя златен век и ще спомогне в най-висока степен за успеха на Божия план за планетата Земя. „Ще приемете от нея (Русия – б. К. З.) дан, както Мелхиседек от Авраам, когото и благослови (ср. Битие, 14 глава – б. К. З.). **Днешната ѝ сила и слава тя вам дължи** (курсивът мой – К. З.). Такива са Божествените наредби: един сее, друг жъне, в края всички ще участват в Божието благо.“ Според Учителя П. Дънов **днешната си сила и слава Русия дължи на България**. Историята – наречена от Херодот „учителка на народите“ – свидетелства, че Русия е възприела от България християнството, славянската писменост (кирилицата, която използва и до днес), свещените книги на познанието; а от древните прабългари, живели в далечното минало по небните сегашни земи – и една изключително висока култура, включваща и връзката с Космоса. Когато днес или утре Русия възприеме и Словото на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно), това би било сигурен знак за скорошната победа на Новото учение наврег по света.

Едно от най-важните внушения от текста на „Призванието“ е свързано със **световната мисия на българския народ** – да приеме Словото на Учителя П. Дънов, Новото учение, да го осмисли, да го съхрани от вражески атаки, да го приложи в живота, да го разпространи сред славянството и по цялата планета.

„Призванието“ по своята същност и съдържание представлява извънредно важен документ, разкриващ отношението на Учителя П. Дънов към световната мисия на славянството в съвременната епоха. Но като източник на информация в тази насока той далеч не е единствен, тъй като на много места в своите беседи и лекции, както и в лични разговори с последователи, българският духовен Учител е добавил и други, твърде съществени шрихи към портрета на славянския род и неговата роля в глобалните трансформационни процеси на нашето време. Особено интересна е една мисъл на Учителя П. Дънов, която осветлява връзката между Христос – в качеството Му на всеми-

рен Глава на ББ – и съвременното славянство: „Христос се явява сега в славянството с център българския народ. Понеже цикълът е много напреднал, то време за отлагане няма. А за отменение и дума да не става. Българският народ, ще не ще, ще изпълни своята задача. Могат да (о)станат и 300 000 българи, но възложената им от Небето мисия ще изпълнят. Българите духовно трябва да се повдигнат.“ Може да се приеме, че с тези свои думи Учителят П. Дънов обявява началото на Второто Христово идване (пришествие), за което се говори в Библията. Както е известно, според българския духовен Учител това пришествие ще бъде невидимо за физическите сетива на земните хора. То ще засегне като импулс и енергийна вълна техните сърца и души. В съответствие с твърденията на някои авторитетни езотерични школи (например, тази на антропософите, основана от г-р Р. Щайнер) Второто идване на Христос през ХХ век действително е факт. Само че то е осъществено на етерно равнище, в етерния свят. Една от най-значимите задачи на Учителя П. Дънов – според същите източници – е била именно подготвянето на това ново Христово слизване в по-гъстите области на невидимата вселена, окръжаващи планетата Земя.

По-горе вече посочихме връзката на българския народ с принципа на волята сред славянското семейство. По този повод Учителят П. Дънов внася важно уточнение: „В общославянския организъм България представлява волята, тя се явява като средоточие, дето тези две сили – умът и любовта, трябва да се уравновесят.“ За съчетанието на ум и сърце у славяните вече говорихме. А в този текст под „воля“ навярно следва да разбираме – освен традиционното съдържание на понятието – и твърдостта, упоритостта на българина като национална черта. На друго място в своето Слово Учителят П. Дънов декларира пълното си доверие в способността на българите, в частност, и на славяните, като цяло, да се справят успешно със задачите, които Божият план поставя пред тях в нашата епоха на глобален преход. Нещо повече – той предлага и синтезирана дефиниция на съдържанието на термина „славянин“, и то не като представител на определена етно-културна общност, а като носител на конструктивно духовно-нравствено начало: „**Бъдещето е на славяните, бъдещето е на българите. Те ще оправят всички народи. България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят. Славянин е този, който слага великия закон на Любовта като основа на живота си и познава своя Баща. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата воля** (курсивът мой – К. З.). Христос казва: „Аз и Отец

едно сме.“ Днес славянството представлява Юдино ко-
ляно, чрез което Христос се проявява.“ Учителят на ББ
в нашата страна подчертава и още три водещи каче-
ства на българите, без които те не биха могли да
изпълнят предназначението си при изграждането на
Новата Култура на VI раса – готовност за саможертв-
ва, храброст и дълбоко религиозно чувство: „Бълга-
ринът е взел от славянина самопожертвуванието. От
Аспаруховата чета е дошла храбростта на българина.
Духът на самопожертвуванието го има у славяните.
Бог извика славяните, за да съдейства за Божието
Царство на Земята. Славяните са определени от Бога
да бъдат носители на една нова идея. Българите са
изпратени на Балканския полуостров между славяните,
за да развият религиозното си чувство и Любов към
Бога. И тия, които се запишат, ще се нарекат Божий
народ. Те ще бъдат избран народ. Ще бъдат царе и све-
щеници на живия Господ.“ Красноречиви са думите на
Учителя П. Дънов и когато рисува картината на това,
как славяните се вписват като етнос сред бялата раса –
водеща за епохата, в която живеем: „Славянство-
то е девствената почва на бялата раса. Това, което
евреите не можаха да разрешат, славяните ще го раз-
решат. Бъдещето е на славяните. Славяните не трябва
да вървят по пътя на западните народи, защото до-
сегашната култура на бялата раса са култури на наси-
лието. Петата раса ще предаде управлението на Шес-
тата раса. Шестата раса още не е слязла, сега почва
да слиза. Тя подготвя формите, с които ще слезе на
Земята. Най-старите раси ще бъдат корените на дър-
вото, бялата раса ще бъде стъблото и клоните, а
Шестата раса ще бъде плодът на дървото. Плодовете
на Шестата раса са свобода, разбирателство между
народите, ще има едно стадо и един пастир и това ня-
ма да бъде по закон, а Любовта ще обединява всички на-
роди.“ Един от най-важните изводи, които се налагат
от този цитат, е, че славяните са призвани да изгра-
дят качествено нова култура, основана върху Любов-
та, а не върху насилието.

Относно ролята на Русия в разглежданите тук
планетарни процеси на мащабна промяна Учителят П.
Дънов е произнесъл едно пророчество, което вече се е
сбъднало: „Тези идеи, (за) които аз говоря тук, ще бъ-
дат приети в Русия и там ще се играе Паневритмия-
та.“ Той изяснява проникновено и етимологията на по-
нятието „славянство“: „Коренът на думата „славян-
ство“ идва от думата „слава“. Значи Бог ще се просла-
ви в славянството. А какво значи прославяне на Бога?
Когато човек прояви Любовта, той славя Бога.“ И още:
„Освен „славяни“ ние казваме „словени“. Коренът на та-
зи дума е думата „слово“. Значи Словото Божие ще

стане плът в славянските страни.“ Ако славяните
изпълнят достойно своята планетарна мисия, те ще
се превърнат като етнос в извор на неподозирани бла-
га за всички земни хора. Ще бъдат осъществени на
практика идеали, за които човечеството е мечтало и
се е борило векове наред: „Бъдещето на славяните е
добро. Те носят такава култура, каквато никой не по-
дозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя
ще бъде култура на братство, равенство и свобода
(именно идеалите на Великата френска буржоазна рево-
люция с начало 1789 г. – Б. К. З.). В името на тази сво-
бода всички народи ще се обединят, и то така, че го-
лемите народи ще покровителстват малките. ...Който
препятства на славянството да се прояви, няма да ви-
ди добро.“

Без вяра в Бога човек не може да постигне нищо.
Тази искрена и дълбока вяра, приложена в живота, е най-
сигурната гаранция за успех на всички начинания, на
всички равнища на житейска изява: „Най-хубавото у
славяните е това, че те имат силно развито религиоз-
но чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, об-
щочовешко. За да се развият силите, заложили у славя-
ните, изисква се една мощна, духовна среда, която да
ги видоизмени и приспособи за общополезна работа. **На
славяните предстои да внесат чувството на съзна-
телно побратимяване между народите** (курсивът мой
– К. З.). Също така и правилото, че всеки народ трябва
в политическо отношение да действа не с насилие,
а със силата на моралното въздействие и човеколю-
бие.“ Учителят П. Дънов дава и съвсем конкретно нас-
тавление на славяните как да се справят с най-съще-
ствената от своите задачи – взаимното и планетар-
ното побратимяване: „Нека покажем сега какъв метод
се налага на славяните, за да постигнат своето обеди-
нение, но не обединение частично, но обединение общо-
човешко: 1. Никакво насилие. 2. Да се приложи Светли-
ната, Животът, Любовта и Свободата.“ Особен инте-
рес представлява и мнението на Учителя на ББ в наша-
та страна относно съотношението Божествено-чо-
вешко у славянския етнос, сравнено с това при запад-
ните народи: „В западните народи Божественото под-
чинява човешкото, а у славянските народи Божестве-
ното е свързано с човешкото. Значи в западните наро-
ди това става външно, механически, а у славянските
народи – вътрешно.“ Цялостната оценка на ролята на
славянството в нашето съвремие би била непълна, ако
не бъде уточнена фазата, в която се намира неговото
развитие като етнос и културна идентичност: „Славя-
ните сега, с изключение на българите, преживяват же-
лезния си век. Затова са сегашните изпитания на раз-
личните славянски народи. Към края на XX-ия век славя-

нството ще излезе из желязния си век и ще навлезе в златния век на своята история. Единственият народ, който сега се намира в златния век, това са българите. Затова те помагат на другите народи. Когато дойдат в желязния (си) век, другите ще им помагат.“

Една от най-светлите черти в общославянския манталитет е готовността да отгледаш себе си заради другите хора: „Хубавата черта на славяните е алтруизмът. То е Божественото начало в тях.“ Тази тяхна характеристика е пълноценно съчетана с преклонението им към Всевишния – пословичната богобоязливост и богопочитание на славянските народи (особено ярко проявена у русите): „Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на славяните има нещо възвишено – Любов към Бога“ (Учителят П. Дънов).

Измежду всички славянски народи великият духовен Учител на ББ е избрал именно българския. С всичките им плюсове и минуси българите като народ са носители и изразители на най-хубавите качества, присъщи на славяните. Затова същият Учител ги дефинира така: „**Българите са пионери между славяните**“ (курсивът мой – К. З.). Понастоящем, когато народите на Стария континент изграждат своя общ дом – Обединена Европа, идеите на Учителя П. Дънов в това направление звучат по-актуално и с по-голяма прорицателска мощ от всякога. Те надхвърлят мащабите на на-

шия древен материк и обхващат в прегръдката на Божествената Любов цялата планета: „Идеята за Братството иде. Земята ще стане място на благословение. Това ще стане скоро. Но докато дойде то, хората ще минат през големи страдания, които ще пробудят съзнанието им. Идва ново небе и нова земя. Идва порядък, в който ще царува Любовта в света. Общо братство ще се създаде по целия свят.“

Учителят на ББ в България предрича и това, че за да може славянството да изпълни мисията си в съвременната епоха, сред него ще бъдат въплътени множество напреднали в еволюционно отношение души. Той конкретизира и цифрата на тази масирана акция на Всемирното ББ – 8 000 агенти (окултни ученици от висок ранг). В тази насока Учителят П. Дънов отбелязва следното: „У всички славянски народи ще се въплътят напреднали души. И това е вече почнало.“ Според него до края на XX век в плът на Земята ще слязат всички велики хора, известни от историята. Те ще разпрострат лъчите на Новото учение във всички области на човешкия живот и ще съдействат решително за установяването на Новата Култура на изгряващата VI раса. А тя ще бъде Култура на Любовта: „Тя изпитания, през които минават славянските народи, ще родят нещо хубаво в тях. Те постепенно ще дойдат до Любовта, ще свършат с Любовта.“

МОЛИТВА НА БЛАГОДАРНОСТТА

(дадена от Учителя на първата вечеря във Варна,
19 август 1903 г.)

Благодарим Ти, Баща наш, за Великата Любов,
с която си ни възлюбил.

Благодарим Ти за живота, който си ни дал.

Благодарим Ти за ума, който си вложил в нас.

Благодарим Ти за добродетелта, която си турил
за основа на нашия живот.

Благодарим Ти за правдата, с която си ни заобиколил.

Благодарим Ти за любовта, с която си ни изпълнил.

Благодарим Ти за Великата ти Мъдрост

и Те славим за Твоята Истина, с която си ни озарил.

Ние се радваме на живота, който си ни дал
и изпълняваме Твоята Воля.

Сега, заради Духа, Който си изпратил да ни ръководи,
бъди благословен от всинца ни,
сега и всякога!

Амин

Значението на българската духовност за подготовката на Новата култура

Резюме от беседата, включена във форума в Пловдив – май 2004 г.

Хари САЛМАН

Новата духовна епоха е започнала в началото на 20-ти век с едновременното появяване на двама духовни учители в Европа: Петър Дънов в България и Рудолф Щайнер в Централна Европа. Това е свързано с края на Епохата на мрака, Кали Юга, която според Рудолф Щайнер е приключила през 1899 г. Новата епоха е епоха на светлината, през която човечеството ще развива ново духовно съзнание и ново, съзнателно общение с духовния свят. Ученията, донесени от Петър Дънов и Рудолф Щайнер, идват от един и същи източник на съвременната духовност и представляват два различни аспекта на едно и също течение – езотеричното християнство.

В първата фаза на новата духовност целта е подготовка на бъдещата култура на Водолея. Тази култура ще има за център славянския свят и ще се характеризира с живот в комунитет, основан върху любовта и братството, при наличието на тесни взаимоотношения между хората и висшите духовни същества. За отбелязване е, че теософските учители и учителите на западната духовност отричат тази идваща славянска култура на Водолея. Като се мъчат да изтласкат настрана славянската култура, те работят срещу дълбоките християнски импулси, които намират своето развитие в славянските народи.

Според астрономичното знание пролетното Слънце ще навлезе в знака на Водолея през 2374 г. Тогава ще започне астрономически епохата на Водолея. От края на шестдесетте години обаче започна много да се говори за идващата епоха на Водолея. Петър Дънов е определил 1914 година като нейно начало. Според Рудолф Щайнер духовните импулси, които действат от знака на Водолея, се нуждаят от 1199 години, за да се проявят напълно на Земята. Това означава, че едва през 3573 г. епохата на Водолея ще се прояви с пълна сила. Ние живеем все още във времето на подготовка за нея.

Настоящата култура, която според Рудолф Щайнер е започнала през 1413г., е епо-

хата на Рибите. Нейната цел е развиване на самосъзнанието. От Средновековието насам наблюдаваме постепенно развитие на човешката личност. Човешкото его става все по-силно. То трябва да се свърже с висшия Аз, в противен случай ще ставаме все по-големи егоисти. Христос е създал за човечеството нов вид връзка между висшия Аз и егото. Когато сме свързани с висшия Аз, ние сме съзнателни социални същества. Друг аспект на настоящата култура е, че съвременното съзнание е фокусирано в главата. Това важи особено за Западния свят, докато разумът на сърцето все още е по-силен в Източна Европа.

Съвременната ни култура се нуждае от одухотворяване, от ново духовно съзнание. Затова една съществена задача на съвременната духовност е отново да свърже ума и сърцето. Тук движенията на Бялото братство и на антропософията се допълват взаимно. Бялото братство работи в Източна Европа между хората с по-силно развито влияние на сърцето. Антропософското движение работи от страна на западноевропейските държави и тяхната интелектуална култура. Така двете течения имат различна отправна точка, но работят в посока към синтез на силите на ума и сърцето.

Всяка култура се подготвя от малки групи пионери, които култивират нов начин на живот. Нашата култура се е подготвяла в Средните Векове, от Гръцката и Римската култури и преди всичко от гръцките и средновековните философи, които са развили новото интелектуално мислене, както и от средновековните учени, които са започнали да изучават света на сетивните възприятия. Те са подготвили пътя за съвременното самосъзнание. Но тяхната култура също е била подготвена от предишните – от културите на Египет, на Средния Изток и също от гръцките и тракийски поветени.

Измежду тях тракийският герой Орфей е имал особено значение. Той е живял около 1250 г. пр. Хр. и е работил в областите на

север от Егейско (Бяло) море. Той е бил велик музикант, поет и певец и можем да предположим, че е вдъхновителят на музикалната традиция на Балканите. Неговата музика е имала специална задача: хармонизация на силите на човешката душа. Митологичната картина, обрисувана как животните лягат в краката му, за да го слушат означава, че животинските страсти у човека са утихвали при неговата музика. Тя внасяла нова хармония в душата, което давало възможност на човека да мисли. Когато душата ни не е в равновесие, ние не можем да мислим. Орфей е показал пътя за създаване на това равновесие и това е неговият принос за раждането на гръцката култура. Зад гръцката философия стои музиката на Орфей.

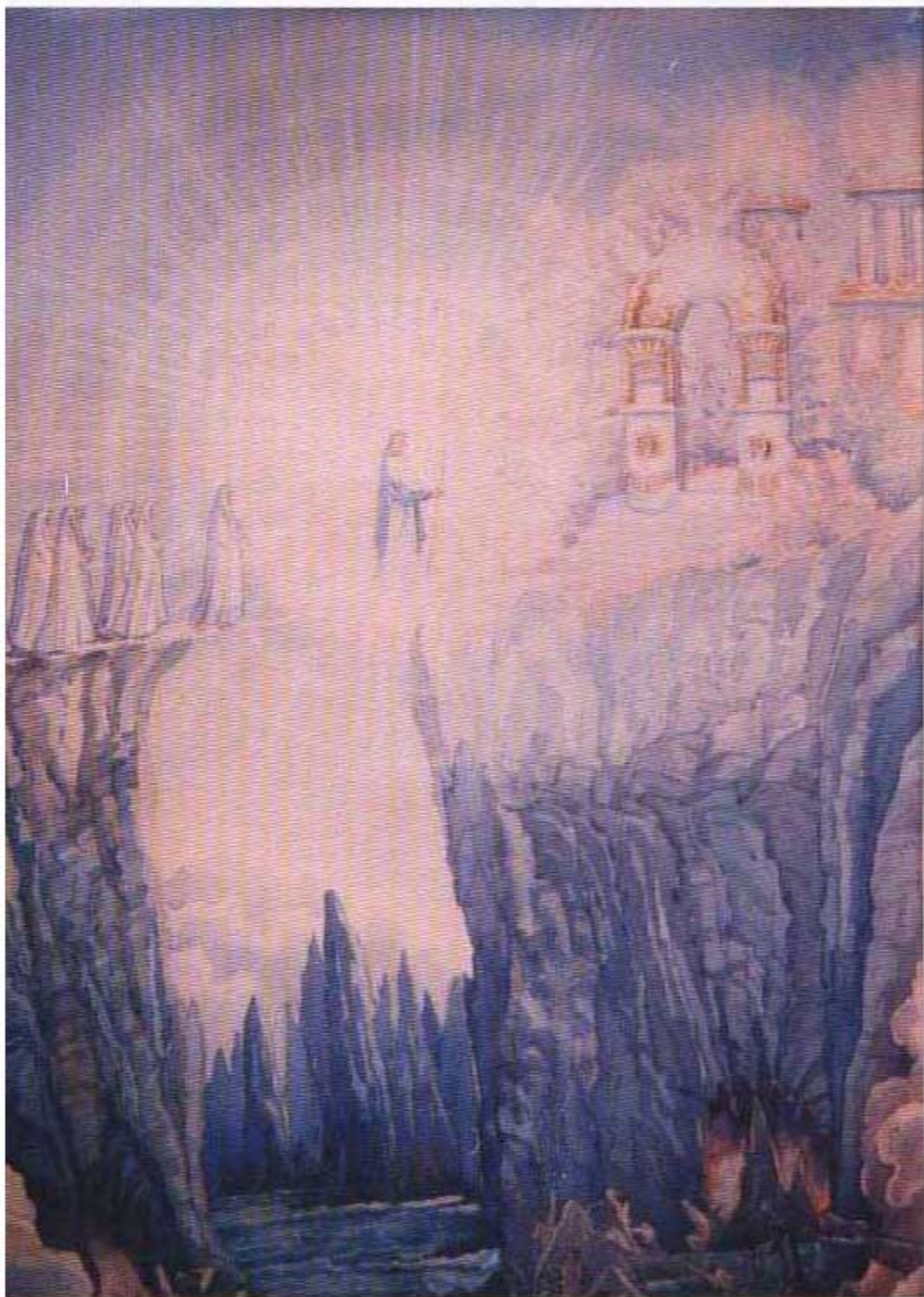
Съществува свързваща нишка между учениците от школата на Орфей и по-късните духовни общности, работещи на същата територия. От 10-ти век в България, но също и в Северна Гърция и Западна Турция са работели богомилите. В техните общности са живеели хора от различни националности, които се стремели да създадат условия Христос да присъства между тях. В този смисъл те също са подготвяли Епохата на Водолея. Богомилските посветени са хармонизирали обществения живот, както Орфей е правил това за живота на душата. Те са работели за хармонизиране чрез ритуалите на общността. Животът на богомилите бил изпълнен с ритуали: молитви, общо хранене, танци в кръг, обща работа и много други социални дейности.

В общността около Петър Дънов намираме много сходни белези по отношение на социалния живот. Но импулсите за хармонизация, дадени от него, надхвърлят тези на Орфей и богомилите. Те включват и хармонизация на човека с природата посредством природосъобразен живот, екскурзии по планините, но и чрез Паневритмията. Учението на Петър Дънов води до тотална хармонизация на живота. То включва индивидуална работа върху душата, груповата работа и живот в общността (както е например в лагера на Рила), и осъществяване на връзка с природата. Елементите от школата на Орфей като музиката, песента, танца, намират нов израз в един съвременен духовен живот. Така Петър Дънов ни води към Новата култура.

Сто години след началото на съвременната духовност трябва да разберем какво се е случило през този първи век от нейното развитие. Както многократно е казвал Петър Дънов, подготовката за Новата култура съвпада с новото идване на Христос – Второто пришествие, за чието пълно проявление ще са необходими много векове. Христос се проявява по нов начин между хората и в природата, но и тъмните сили се проявяват – както в отделния човек, така и в социалния живот. Това предизвиква процес на пречистване, или както го нарича Петър Дънов – ликвидация на кармата. Този процес е много ясно описан в последните му слова, дадени в книгата „Изворът на доброто“.

Живеем в апокалиптични времена и понякога ни е трудно да следваме пътя на новата духовност. Условията на живот драматично се промениха през изминалото столетие. От една страна, има голямо отваряне към духовното от страна на младите хора, но от друга страна, живеем в свят на организирани изкушения. Има сили, чиято работа е да разрушават новата духовност и да предотвратяват идването на Новата култура, която се развива в славянския свят. Затова сега е необходимо да помислим как можем да работим за Новата култура без физическото присъствие на Петър Дънов и Рудолф Щайнер.

Първата част от отговора е, че същността на новото учение трябва да бъде предадена на света по такъв начин, че да бъде разбрана и възприета от съвременниците ни. Второ: трябва да образуваме групи от хора, които са вдъхновени от учението в своята професионална дейност. Те могат да обменят опит помежду си, да се поддържат и да намерят начин да прилагат учението в своите области, като педагогика, медицина, психология и др. И третото е: да приемаме другите течения на езотеричното християнство и да работим съвместно с хората в тях, вместо да ги критикуваме. Всички те представят различни аспекти на едно голямо течение, което ние разбираме само отчасти. Има много, което можем да научим едни от други в работата си за Новата култура. Дошло е времето учението на Петър Дънов да се прояви в света.

Генчо Алексиев, Тесният път

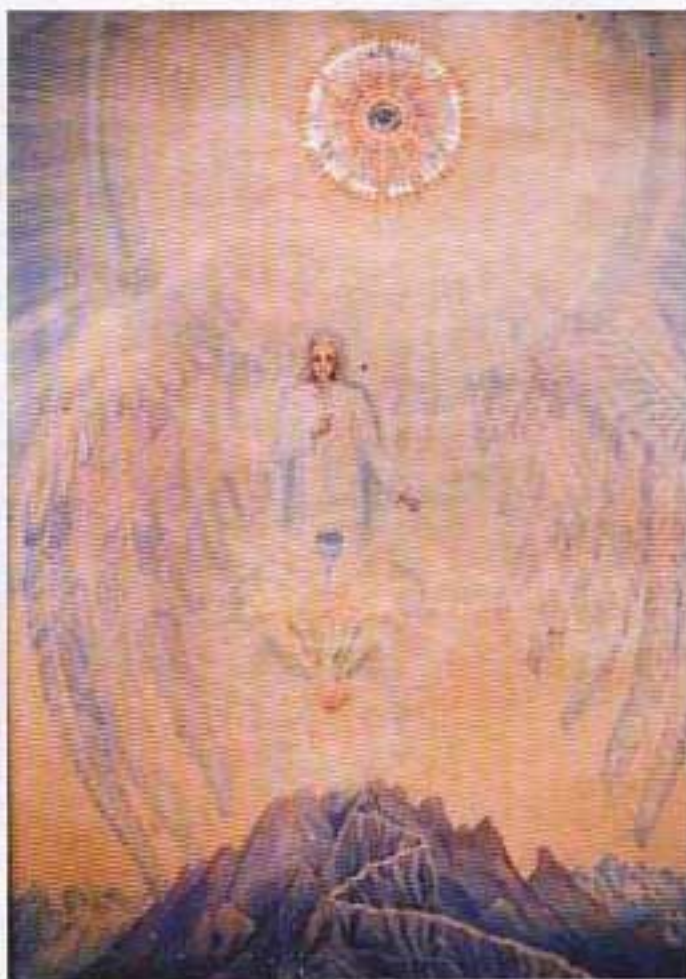

Художникът
Генчо Алексиев про-
изхожда от голямо
семейство на беден
обушар. Имал три
сестри, от които
едната по-малка от
него, Роден в гр.
Варна през 1896 г.,
Генчо е следвал гим-
назия до шести

клас. Не е могъл да продължи поради високи
училищни такси. Останал е с незавършено
средно образование, въпреки желанието му да
го завърши. Бил е назначен като служител в
афишното бюро към общината поради лип-
са на по-висок образователен ценз, но след
преврата на девети юни 1923 година, при па-
дането режима на Ал. Стамболийски, е бил
освободен от длъжност. Работил е около ед-
на година.

Запознал се с идеите на Бялото Брат-
ство чрез семейство Терзистоеви, а след то-
ва и с Велко Петрушев.

През 1927 г. оставя близките си и заминава за София. Рискът е благородно дело, си казвал младият художник. Пристигайки в големия град, искал да следва Художествена академия, някогашното рисуващо училище. За да може да се запише и следва Академията, му било необходимо завършено средно образование, каквото той нямал. Допустимата възраст била 26 г., а той бил минал тази граница. Третата спънка била и тази, че бил беден и не можел да си плаща таксата. Въпреки всичко го приемат като любител-студент, който може да ползва моделите и ателетата. В правилника на Академията нямало такава категория, но за него правят едно изключение.

До 1940 г. пребивава на селището Изгрев; дотогава имал нарисувани пейзажи, цветя, натюрморти. През същата година напуска Изгрева и се установява в с. Тополица, в дома на Димо Джожев, ръководител на общество Бяло Братство в селото. Тук е имал добри условия за работа, рисувайки предимно пейзажи. През свободното си време е преподавал уроци по китара. Оставил е добри спомени между млади и стари. Уредил изложба в училищния салон, посетена от интелегенцията. Това го насърчило да уреди изложба и в гр. Аймос. Но едно нещо убива тази негова идея – един пакостник влиза в училището и му похабява платната. Тази случка много го огорчава и той напуска Тополица и отива да живее в град Аймос, където Георги Куртев го настанява в свободната стая при Братския салон. Стаята била достатъчно голяма, за да се използва като ателие и работилница. Там рисувал своите картини и подвързвал книги. През пролетта на 1944 г. Г. Куртев се установил да живее на Братската градина, поканил и Генчо Алексиев. Там се оказали най-добрите условия за живот и творчество. Там се заражда и идеята за една сложна композиция, която ние наричаме трилогия, понеже тези три картини имат връзка една с друга. Свързва ги една обща идея – пробуждане на човешката душа. Имаме следните известни досега негови табла:

„Окото на Бога“ – око, нарисувано в равностраничен триъгълник; „Тесният път“ – пътят на посветените; „Псалм 91“ – под крилото на Всевишния; „Човешката душа“ – изобразява девойка в разцъфнал цвят със светли одяния; „Цветно земно къло“ – опасано от змия, която си е захапала опашката; „Паневритмия“ – упражнението Изгрява слънцето; „Къща край пътя“; „Макове“; „Латинки“; „Богородички“, и др.

Това, което отличава Генчо Алексиев от другите майстори на пейзажа е, че той голавя аурата на цветята, като се опитва да я направи достъпна за нашето око в картините си. Потвърждение за това са неговите табла: „Зюмбюли“, „Нарциси“, „Теменуги“.

„Генчо рисува Природата в нейния празничен вид“ – произнася се Учителят на Бялото Братство (П. Дънов)

„Генчо Алексиев е възторжен поет в изобразяването на природата. При него акварелът е достигнал своето съвършенство и прецизност“ – Ангел Ангелов от Варна

Завършва земния си път на 10.10.1956 г. в гр. Пловдив.

Тези оскъдни биографични бележки дължим на Георги Събев от гр. Бургас, с който Генчо е бил в доста добри приятелски отношения – живеели са заедно като съседи на Изгрева в София.

Картините на Генчо Алексиев може да намерите като фотокартички в книжарницата на Издателство „Бяло братство“ или да направите заявка на адрес: geotoni@abv.bg

Ако живеем само в духовния свят, не ще имаме никакъв прогрес. Трябва да слезем от духовния свят и да влезем във физическия, материалния свят, за да можем да се повдигнем в духовно отношение. Поуките, уроците се заучават и прекарват на физическото поле, също и изпитите се държат на физическото поле. На него се решават всички задачи, които по своето предназначение човек трябва да разреши. В духовния свят получаваме назначението си, работата, занятието на материалния свят. Слизане и качване, това са живот и смърт, смърт и живот. Обаче във всеки живот има смърт и във всяка смърт има живот.

Из беседата „Назидавайте се“, 1913 г.

Левски – нумерологичен анализ

Стефан ПЕТРОВ

Преди 13 десетилетия Левски започнал да променя съзнанието на народа ни – от роби към свободни хора. С това Василъ Ивановъ Кунковъ от Карлово станал Апостол на свободата на България. Съзнанието се променя бавно и мъчително, 130 години не стигат. По примера на Левски следва сами да се оперираме от стари навици и възгледи, искаме ли да оцелеем.

„Васил“ значи „цар“ на гръцки. Царете на Третото българско царство са направили много за страната ни, без да получат признателност от поданиците си. Сърцата на българите остават затворени за Кобургите, защото българският цар и Месия е само Левски.

Роденият на 18 юли 1837 г. син на Иван Кунков – Васил умее да омайва хората. Така твърди науката за числата – нумерология, която изследва името и рождената дата.

Зодия „Рак“ (от 22 юни до 21 юли) често дава магнетичност. Съберем ли първите букви в трите имена (В + И + К) получаваме 23 – число отново показващо голяма привлекателност. Снимките потвърждават, че Левски е бил физически хубав. Според общия сбор на числата в пълното име – 243, неговите действия и постъпки също били особено красиви; жестовите издавали вродена грация. Буквално омагьосвал околните и така постигал успех.

$243 = 3$ на пета степен. Три е число на човека, пет – на съвременния човек. В Библията се разказва, че човешките дъщери били много красиви, затова небесните ангели се съблазнили, слезли на земята и се изпоженили.

Хубав е този, в който са съчетани

числата на човека. Сборът от буквите в трите имена показва действията и събитията в човешкия живот.

Постъпките на Левски също били красиви – определя ги числото 243: Василъ Ивановъ Кунковъ = $3(V) + 1(A) + 18(C) + \dots = 243$.

Левски имал талант на актьор и магьосник, за който се плаща скъпо. Нерядко цената е мъчителен или невъзможен любовен живот.

Пресмятайки числата във фамилното име „Кунковъ“ получаваме, че бил скроммен, резервиран и свенлив.

Чувствата му били искрени, но подложени на изпитания.

Със своя чар, силна привлекателност и популярност, артистичен характер, вдъхновение и емоционалност той изпитвал силно влияние от страна на противоположния пол. На всичко, наричано „обикновено човешко щастие“ Левски е можал да обърне гръб. За това „помогнала“ и раната в корема, която Левски всяка вечер трябвало да промива и превързва.

Бил силна личност, със здрава ръка, уверен в себе си, както показва числото 99 – сума от редуцираните до едноцифрени числа букви в трите имена:

$V=3 + A=1 + C=18=1+8=9 + И=9 + Л=12=1+2=3 + \dots = 99$.

Притежавайки качества на воин, Левски ги проявявал само при нужда. Царете (и Васил в тяхно число) не обичат армията, пълна с честолюбци и потенциални съперници. Истинският цар представлява числото 90, което по характер прилича на мрачно небе, затъмнено от ята гарвани. Глождят го съмнения и черногледство, няма доверие в никого. Занимават го многобройни планове, но е непостоянен и променчив. На еврейски –

езика на Стария завет – думата „цар“ е „мелех“ и се пише с буквите мем=40, ламед=30 и каф=20, общо 90.

Вместо армията царете предпочитат тайната полиция, каквато и Левски имал.

Неин шеф бил отец Матей Преображенски.

Армейското число 99 се появява два пъти с отрицателен знак, когато съберем и извадим трите имена по методите на кабалата (еврейска и арабска наука за числата). Диктаторските похвати не били присъщи на Левски, при все че общата насока на ума му била на военен човек. Не било в негов стил да води битки, да се инати и отстоява правото си с тояга в ръка, както повечето хора. Имал свои, необичайни начини за постигане на успех.

Левски можел да върши чудеса, разказите за които не били преувеличени. Имал изключителен късмет, който го спасявал в премежия.

Това показват числата на рождена-та дата, когато се съберат и подредят в таблица:

$18.7.1837 = 35 = 8$
 $35-2 = 33 = 6$

Числа	Броят им в рожд дата	Числа	Броят им в рожд дата
1	2	6	1
2	1	7	2
3	4	8	3
4	–	9	–
5	1		

Двете седмъци говорят за силна интуиция – способен бил да предчувства бъдещето, а осмиците – че получавал подаръци от съдбата. Много от осмици водят до успех. 888 означава бог, ангел в човешки грехи, княз.

Името Исус на гръцки – езика на Новия завет – пресметнато, прави 888. След като Господ изпълнявал желанията на Левски, защо е израсъл и живял в бедност? – Липсвали деветките (целите). В личния си живот той нямал цели, за себе си нищо не искал. Възможностите – осмиците – идвали и заминавали.

Шансът, който неизменно съпровождал Левски, станал причина и за неговото

залавяне на 27.12.1872 г.

През 1872 година той трябвало да си даде почивка и да изостави временно комитетските дела, ако искал да спаси живота си. Така казва 34 – число на личната му година:

$18.7.1872 = 1+8+7+1+8+7+2 = 34.$

В най-старата китайска гадателна книга „И-Цзин“ (Книга на промените) числото 34 препоръчва: „Човек да забави темпото и дори да отстъпи“. За всяко число в „И-Цзин“ са дадени 6 възможни нива на развитие на ситуацията, съответстващи на 6-те вида ум. Правилото е: „Каквото мислиш, това става.“ У Левски преобладавал третият вид ум – разумността. Затова в личната си година 34 той следвало да се съобрази с препоръката на третия вариант на 34: „В досегашния си живот толкова си свикнал с успеха, че вярваш, че можеш да не обръщаш внимание на пречките и да вървиш напред. Ако продължаваш така, ще изгубиш цялата си сила, подобно на бик, борещ се с ограда, в която е заклешил рогата си. Опасността се крие в прекалената ти самоувереност. За да се съхраниш, спри, направи компромис и дори отстъпи.“

Левски не изоставил делото на живота си, не избягал в Румъния, както толкова други, и увиснал на оградата на Къринското ханче.

Казват, че човешкият характер е изтъкван от противоречия. При Левски те били доведени до крайност:

- военен, който не можел да понася началници,
- царствена личност, проявяваща покорство спрямо роднините,
- прекомерни, вулканични чувства, потискани с желязна воля,
- по женски мек и пасивен в чувствата и желанията (под влияние на името „Ивановъ“), но способен да убие човек.

Срещката „ас“ във Василъ значи небитие, смърт и когато се намира в средата на собственото име, определя постъпките.

За да се справи със силни душевни конфликти, човек трябва да има голяма вяра. Без вяра е свършен – „нищо“, както

е казал поетът. Левски не бил просто религиозен дух, предразположен към монашеството. Числата показват, че е чувствувал пълно вътрешно единение със Съзателя. Във всеки миг от живота за него имала значение волята Божия, както той я схващал, а не неговата собствена воля, прищевки, вкусове, удобства, навици и т.н.

Левски постигнал висшата степен на приобщаване към Твореца – сливане с Него. Тя се нарича с различни имена в духовните учения и религии на Изтока и Запада и представлява крайната цел на човешкото развитие. В кабалата се обозначава с 8 x 8 x 8, т.е. осем на трета степен и с понятието „двекум“ – непосредствено съединяване с Бога.

Р.С. Истинското име на Левски е Васил Иванов. Фамилията Кунчев е прибавена от българските историци. (Според Волтер най-трудното за един историк е да не добави нищо от себе си.) Султанът на Османската империя и неговите поданици носели само две имена - собственото и това на бащата – Васил Иванов или Васил, син на Иван. Така е записан Левски в протокола на комисията, разпитвала го на съда, в „Списъка на Българската самоволна легия“ на Раковски, във в-к „Народност“ (23.3.1869 г.), излизал в Букурещ и т.н. (1) Освен съвременниците на Левски, истинското му име Васил Иванов посочват и учениците в Русия, Сърбия, Хърватска, САЩ. (2)

Бащата на Левски е записан като Иван Кунчов (не Кунчев) сред спомоществователите на книгата „Христовия“, издадена в 1837 г. (3) Дядото на Апостола се именувал Кунчо, а също Кунко (4). Собственото име на дядото, подобно на корена, определя начина на мислене на внука (плода). Затова изследвахме буквите и цифрите във фамилното име Кунков или Кунчов, каквото Левски в живота си не е носил.

1. Васил Левски и неговите сподвижници пред турския съд. Документи из турските архиви, С., 1952

Г. С. Раковски, Българските хайдуты, Варна, 1880. В-к „Народност“ (Букурещ), 1, №18, 23.3.1869 г., с. 72

2. Левски (наст. фам. Иванов), Васил (1837–1873). – В : Советский энциклопедический словарь. М., 1980, с. 703

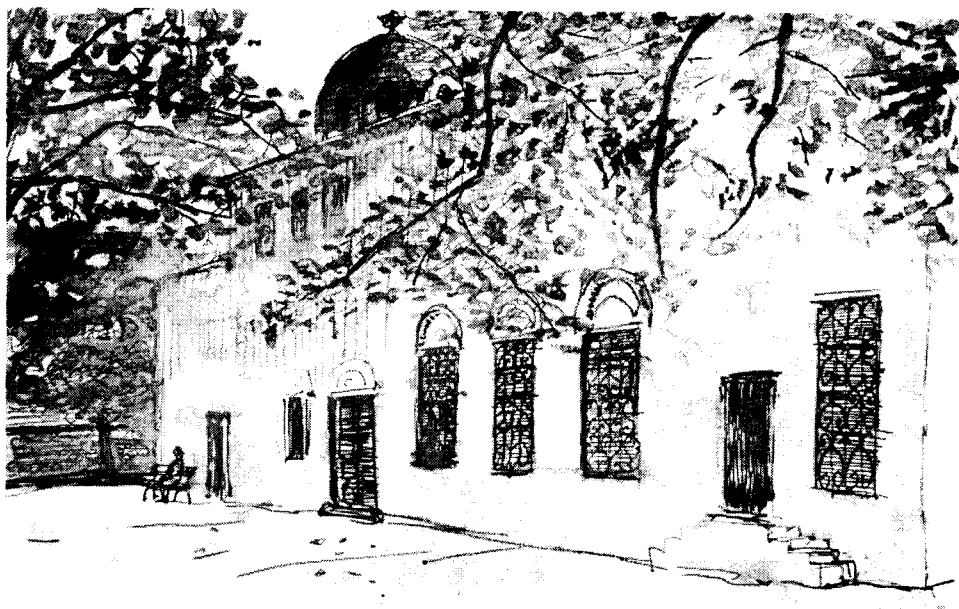
Levski, Vasil (pravo ime Ivanov) (1837–1873), bug.revolucionar. – In: Leksikon Jugoslavenskog leksikografskog zavoda. Zagreb, 1974, p. 547

Левски, Васил (право презиме Иванов), (1837–1873), бугарски национални революционер. – В : Нова енциклопедия у бои. Т. 2. Београд, 1978, с. 1007

Levski, Vassil Ivanov (1837–1873). – In: Slavonic encyclopaedia. New York, 1949, 655–656.

3. Райно Попович „Христовия“, Бугарска, 1837

4. Ив. Ундржиев „Васил Левски. Биография“, С., 1993, с. 65

ЗА ДОСТОЙНСТВОТО НА РАЗУМА

200 години от смъртта на Имануел Кант

Божугар КИСОВ

„Две неща изпълват духа с винаги ново и нарастващо възхищение и страхопочитание, колкото по-често и по-продължително размишлението се занимава с тях: *звездното небе над мен и моралният закон в мен.*“ (1) В тези думи, с които Имануел Кант започва заключението към втората си „Критика“ на разума, се съдържа всичко, към което са отправени неговите търсения като мислител. Но това са целите не само на Кант като философ, това са всъщност целите на всяка философия, знание, от което не би се отказало никое разумно същество. Защото има ли по-големи и по-важни въпроси от тези за свободата и безсмъртието?

Родоначалникът на немския класически идеализъм Имануел Кант е роден на 22 април 1724 г. в Кьонигсберг, Източна Прусия (днес Калининград, Русия) в семейство на занаятчия. Прекарва в родния си град целия си живот, завършил на 12 февруари 1804 г. За личния живот на Кант може да се каже достатъчно малко, което само по себе си обаче говори достатъчно много за битието му на учен. Работещ с пословична самодисциплина, из под перото

на Кант излизат множество съчинения, но истинската известност за философа идва с публикуването на трите „Критики“: „Критика на чистия разум“ (в две издания – от 1781 и 1787), „Критика на практическия разум“ (1788) и „Критика на способността за съждение“ (1790). Първата от трите остава и основното му съчинение.

Днес, 200 години след смъртта на един от най-големите мислители, не ще бъде пресилено ако кажем, че без неговото дело светогледните нагласи и начинът на научното мислене на нашето съвремие нямаше да бъдат същите. Кант прозря, че не разумът следва в познанието си природата, а той предписва нейните закони. Кант показва, че има закони, които тепърва правят *възможна* една природа, и че тези закони имат висш, разумен статус. *Явлението* „природа“ е познание, организирано чрез разума, защото иначе случайните наблюдения, извършени без *предварително начертан план* не се свързват от никакъв *необходим* закон, а това е, от което разумът се нуждае. (2) Необходимостта е категория, която може да произтича единствено от мисленето, а не от предметите. Кант поставя по един свършено нов начин мисленето, което тук в самото себе си носи основанията за своята обективна валидност. Мисленето със своите правила предписва истинност на обектите, които в този смисъл не са просто неща, ами „*явления*“ за този, който ги мисли. Нуждата от подобна трактовка произтича от факта, че ние не можем да се произнасяме за нещата такива, каквито са независимо от нашия познаващ субект, извън субективното устройство на нашите сетива, чрез които нещата са „за нас“, защото тогава не можем да гарантираме истинността на нашите съждения, а те, за да са познание, трябва все пак да са обективно валидни. В противен случай лесно бихме станали жертва на скептицизма, според който цялото наше познание е всъщност наивна вяра – защото това, което съдим, се основавало на навика да възприемаме неща, които просто се случват винаги по един и същ начин. (3) Но това затруднение лесно бива преодоляно, когато субектът гарантира необходимостта на своите съж-

дения по отношение на явлението. В този смисъл и истината на нещата е проекция на самото мислене – положение, което е валидно дори в съвременната наука, доколкото тя днес се осланя на уреди и апарати, които сами са дело на познанието. Не е случайно, че Кант сравнява делото си с това на Коперник, който заради незадоволителността на обяснението за небесните тела (а това дали едно обяснение е задоволително или не може да бъде преценено единствено в мисленето) приел, че не звездите се въртят около зрителя, а напротив – зрителят е този, който се върти, независимо че сетивата ни карат да приемем противното. Така „Коперниканският поворот“ (4) на Кант е всъщност поворотът на разума към разума, на мисленето, осъзнало своето законодателство.

Всичко дотук можем да причислим към заслугите на Кант за обосноваването на теоретико-научното познание. Обаче познанието не е единствено теоретико-научно, а е също и морално-практическо. В какво се състои заслугата на Кант по отношение на втория тип познание?

Според философа разумът желае да познае не само природата. Неговото същинско призвание се състои в стремежа му към отвъдното на природата, към нейните причини и основания. В това призвание е неговото достойнство. Обаче въпросът ни е: защо достойнството на разума се ражда като критика на разума? Обяснението е просто. В своите търсения разумът се движи между понятия, които надхвърлят границите за всяка възможна проверка в природата (чрез експеримент или нещо друго). Тези понятия (а отпък и познания) не могат да бъдат валидни в теоретико-научно отношение, освен доколкото чрез допускането им (само резултативно!) спомагат за по-голямото единство на опитното (сетивно добитото) познание. Същинският интерес на разума са единствено трите неговии идеи: *Бог, свобода и безсмъртие*. Според Кант в догматичната познавателна увереност второто понятие, свързано с първото, трябва да изведе до третото като до необходимо заключение. (5) Едно допуснато теоретическо (догматично) познание на тези три идеи би направило *теологията, морала* и чрез връзката на двете *религията* – следователно най-висшите цели на съществуването ни – зависими само от спекулативната способност на разума и от нищо друго. (6)

Критиката на разума е всъщност самокрити-

ка на разума. Кой би могъл да критикува разума и да търси пределите му, ако не самият разум? Какви ограничения, граници на разума биха били тези, ако не са в същинския смисъл „граници“, ако самите те не са разумни? Разумът е източникът и истината за мисълта, нейно начало и основание. Разумът може да съдържа под формата на мисъл всеки *възможен* смисъл, всяка *възможна* реалност, стига тя *да може да се мисли*, тоест да не противоречи сама на себе си. Но достойнството на разума е не да изпада в беззаконието, в анархията на своето мисловно всесилие, където би изчезнала мярката за всяка целесъобразност и ценност, а като Разум той трябва да определи *начините на валидност* на своите познания. Представете си сега, че разумът ни би ни дал сигурни познания за това, че Бог съществува, че има отвъден живот и справедливо възмездие за делата от земния ни живот. Това автоматично би означавало гибел за религиозната (а с това и за всяка) вяра, защото това вече не би било вяра, а знание. Но това би означавало също и гибелта на *всяка моралност*, защото тогава не доброто сърце, не великото нравствено съзнание за морален дълг и добродетел, а чистият интерес и страхът пред сигурното възмездие ще мотивират злодеите да вършат добри дела. Това би означавало край на всяка свобода и на всяко свободно самоопределение. Поради това великият философ пише: „Трябваше значи да премахна *знанието*, за да направя място за *вярата*.“ (7) Не е трудно да се види, че самият тип познание сам отговаря на своето предназначение. Сетивното (опитното) е проверимо и следователно научно доказуемо. Другото (това само на чистия разум) е недоказуемо, непроверимо, следователно не е познание в същинския смисъл на думата. Самата практика показва, че хората не вярват в „школски“ доказателства за съществуването на Бога и т.н., защото на последните собствено им липсва „предметът“. Но ако така или иначе не можем да имаме същинско познание за Бог, свобода и безсмъртие, за какво ограничение на познанието за тях тук може да става дума?

В предговор към едно от късните си съчинения Кант пише: „Моралът, доколкото се основава на понятието за човека като свободно същество, което тъкмо поради това се свързва с безусловните закони чрез своя разум, не се нуждае нито от идеята за някакво друго същество над човека, за да познае дълга си, нито от някакви други мотиви, освен самия закон“ (8), за да съблюдава този дълг.“ (9) Това, кое-

то произтича не от човека и свободата му, не може да замести липсата на собствената му моралност. (10) Но малко по-късно Кант отбелязва: „Но ако най-строгото съблюдаване на моралните закони трябва да се мисли като причина за достигането на най-висшето благо (като цел), то, доколкото човешките способности са недостатъчни за осъществяване на щастието в света в съгласие с достойнството да сме щастливи, трябва да приемем едно всемогъщо морално същество, като господар на света, под чието провидение се извършва всичко това, тоест моралът води неизбежно към религията.“ (11)

Съвсем ясно е, че тук не става дума за една традиционна, догматична религия. Тук можем да говорим за една в най-дълбокия смисъл на думата *чиста религия на разума*. В нея разумът приема за абсолютно валидни – не в теоретико-научно, а в реално, в морално-практическо отношение – идеите за Бог, свобода и безсмъртие, които той не черпи от септивния свят (защото в този няма ни най-малко основание за това), а ги намира в самия себе си независимо от къде. Така той е едновременно и разумът, и Разумът, и Творецът, и Възможното, и действителното. По този начин разумът ще зададе един субективно-обективен свят на ценности. Този свят на разума не противоречи на природния свят, но съществува паралелно с него, доколкото в причинно-следствено отношение той се вписва в природния ред на нещата. Като причина, нещо може да е разумно (нефизическо, свободно), но като следствие може да е природно (физическо) и това е така, защото човекът е не само разумно (свободно), но и природно (физически реално) същество. Това обяснява прехода от причинността като свобода към следствието като творчество.

Сега не ни остава нищо друго, освен да приведем част от продължението на пасажа, с който започнахме: „Първата гледка на безчисленото множество от светове унищожава, така да се каже, моето значение като *животинско създание*, което трябва отново да върне на планетата (една само точка във Вселената) материята, от която е сътворено, след като за късо време (не се знае как) е било снабдено със жизнена сила. Втората, напротив, безкрайно издига стойността ми като *интелигенция* чрез моята личност, в която моралният закон ми разкрива един живот независим от животинската природа и дори от целия сетивен свят, най-малкото доколкото може да се заключи от целесъобразното определяне на моето съществуване чрез този закон, което определяне не е ограничено от условията и границите на този живот, а по-скоро отива до безкрайност.“ (12)

Днес, във време, когато прозренията на Кант са сякаш постигнати, те са всъщност дълбоко изоставени. Време, в което наивно се смята, че с незнанието на висшето, целите на човешкия разум са сякаш постигнати в низшето, в материалното. Затова завършваме тази кратка работа със скриптата вяра в човешкия разум, привеждайки думите на друг велик титан на мисълта – Хегел и питайки „дали шумната глъчка на деня и оглушителната бърбуривост на въображението, което има съетността да се ограничава върху тази глъчка, ще оставят все още простор за участие в безстрастната тишина на чисто мисловното познание“? (13)

Бележки

1. Кант, И. Критика на практическия разум, С. 1993, с. 218
2. Кант, И. Критика на чистия разум, С. 1992, с. 54
3. За подробности относно скептическите тези, чийто връх в Новото време се достига с философията на Дейвид Хюм, може да се погледне в: Хюм, Д. Трактат за човешката природа, С. 1986, кн. 1
4. Кант, И. Критика на чистия разум, С. 1992, с. 56, 6, 7. Пак там, с.382, 64
8. Тук става дума за чистия нравствен закон, който разумът си дава сам, доколкото човекът е безусловен свободен като разумно същество. (б. м. – Б.К.)
9. Кант, И. Религията в границите на самия разум, С. 1997, с. 9
11. Пак там
12. Кант, И. Критика на практическия разум, С. 1993, с. 218–219
13. Хегел, Г. В. Ф. Науката логика, т. 1, С. 1966, с. 33

КАРТИТЕ ТАРО

Из книгата „Медитации Върху ТАРО“ на В. ТОМБЕРГ

Продължение от миналия брой

РАЗРУШЕНАТА КУЛА

Мили, неизвестни приятели,

Ако Петнадесетият аркан е свързан с демоничното зло, то Шестнадесетият е свързан с човешкото зло, т.е. със злото, което не идва отвън, а се гнезди в човешката душа.

Грехопадението е предшествувало земния живот на човечеството – такава е доктрината на херметизма, която е била приета от Питагор и Платон, а в първите столетия на християнската ера неин представител е бил Ориген. Ориген е учил, че Господ е създал всички души равни, но някои от тези души са съгрешили в духовния свят и са били принудени да слязат на Земята – това са човешките души. Други обратно – като се обърнали към Бога, са достигнали съвършенство и станали Ангели.

Доктрината за това, че пред-съществуващата душа, извършвайки грях, е приела в себе си семето на злото в подземната сфера, има като практическо последствие *позитивния* аскетизъм, т.е. аскетизма на изкупление на греховете и примирение с Бога.

Принципът на позитивния аскетизъм се провъзгласява в Евангелието така, че по-ясно не може и да се каже: Матей, 13: 44-46

И така, първородният грях се случил и довел до грехопадението именно в сферата на волята. В Книгата „Битие“ този грях на волята се описва като желание на хората да си присвоят познаването на доброто и злото, за да станат „като богове“.

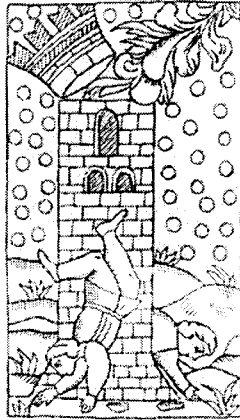
Но описанието, дадено в Книгата „Битие“, не се ограничава с първия стадий на грехопадението в рая, макар и той да е решаващ, а са добавени и трите следващи стадия: *братоубийството на Каин, раждането на исполините и строителството на Вавилонската кула* (Битие, 4:1-16; 6:1-4; 11:1-9).

Макар че тези три последователни стадия са закономерно, логическо развитие на първородния грях, те са всъщност нови

етапи. Защото братоубийството на Каин е един пра-феномен (в терминологията на Гюте – *Urphänomen*), който крие в себе си семената на всички последващи войни, революции и метежи в историята на човешкия род. Раждането на исполините е първичният феномен, явяващ се като протоисторически зародиш на всички бъдещи претенции – от страна на отделни личности, групи и нации – за господство и богоизбраност. Следователно – на всички претенции за ролята на „свръхчовека“. А строителството на Вавилонската кула е пра-феномен, който съдържа в себе си зародиша на всички последващи тенденции в човешката история да бъдат завоювани небесата с помощта на сили, добити и развити на Земята.

Както строителството на Вавилонската кула е закономерен завършек на предшествашите стадии на греха – на стадийните на метеж и „гигантизъм“, така и резултатът от строителството на Вавилонската кула – гръмотевичният удар, разпръснал строителите ѝ и размесил езиците им, е закономерен отговор на гореизброените грехове. Затова изглежда Шестнадесетият аркан изобразява само разрушената кула, като пропуска потона и изгнанието на Каин. Защото видът на кулата, разрушена от мълния, е достатъчен, за да предизвика сериозни размишления за взаимоотношенията между волята и съдбата, между желаното и действителното.

Арканът **Разрушената кула** ни учи на един всеобщ и универсален закон. Всеобщ и универсален закон означава закон, който действа в голямото и в малкото, както в биографията на отделния човек, така и в биографията на човечеството; освен това е неизменен в миналото, настоящето и бъдещето. Съгласно този закон всеки, който се бунтува срещу своята Висша същност, ще продължи живота си не по „закона на вертикала“, но по „закона на хоризонтала“, т.е. ще бъде „изгнанник и скитник на Земята

та“ (Битие, 4:12).

Който разтрогва връзката си с Висшата си същност и сключва съюз със същество, принадлежащо към падналите йерархии – съюз, който води до състояние на пълна обсебеност – *ще затъне*, ще стане жертва на безумието. Това се е случило с Ницше, вдъхновеният автор на трудове, възпяващи свръхчовека и антихриста. Това се е случило и с човечеството, когато на Земята са съществували исполините. Защото водите на потопа, залял Земята, не са били само води в обикновения смисъл на думата, но и води, заливащи съзнанието и паметта – същите води на безпаметството и слабоумието, заляли и Ницше.

Така и онзи, който строи „кула“, за да замени небесното откровение със своите

собствени откровения, ще бъде поразен от гръм, т.е. ще бъде подложен на унижение и смъкнат от собствената си субективност към земната реалност.

Законът на Вавилонската кула е универсален и както отбелязахме по-горе, това значи, че действа както в индивидуалната човешка биография, така и в мащабите на цялото човечество, даже и в другите йерархии. Основният смисъл на този закон се заключава в това, че всяка автономна дейност в низините, всяка самоволна инициатива „отдолу“ неизбежно се сблъсква с Божествената реалност на Висшето. Това, което е изградено с автономните усилия на нисшата същност, рано или късно неизбежно ще се сблъска с Божествената реалност и ще понесе съответните последици.

ЗВЕЗДАТА

Седемнадесетият аркан на Таро „Звездата“ е Арканът на растежа, докато Шестнадесетият беше Арканът на строежа. Кулата се строи, дървото расте. Двата процеса имат обща черта: в тях е очевидно постепенното увеличаване на обема при ясно очертано движение нагоре. Но има и разлика: кулата расте на тласъци, с прекъсвания, докато за дървото е характерна непрекъснатостта на подема. Кулата е суха, докато дървото е изпълнено с движението на сока и той обуславя делението на клетките, с други думи – процеса на растеж.

Арканът изобразява голяма звезда в центъра, която, както и цялото съзвездие от осем звезди, ни призовава да извършим съзнателно усилие, за да обединим съзерцателната справедливост (жълтата осмолъчна звезда) с активната справедливост (червената осмолъчна звезда), т.е. да обединим ръководния принцип на *разбирането* с ръководния принцип на *волята*. С други думи, тя ни призовава да преодолеем дуализма с помощта на магическото и алхимическо приковаване на противоположностите една към друга – онова, което наричаме „единство на противоположностите“. Благодарение единството на противоположностите лъчите на светлината се разсейват по целия свят. Силата на излъчваната светлина, породена от единството на съзерца-

телността и дейността, се явява като антитеза на тезата „нищо ново под слънцето“ – и това е *надеждата*.

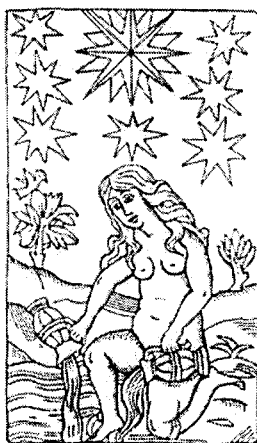
Надеждата не е нещо субективно, предизвикано от оптимизма или сангвиничния темперамент. Това е обективно излъчваната светлинна сила, която направлява съ-

зидателната еволюция към бъдещето на света. С други думи, надеждата движи и направлява *духовната еволюция* в света.

„Аз съм Алфата и Омегата“ (Откр. 21:6) – така трябва да разбираме значението на централната звезда на Седемнадесетия аркан, което означава следното: „Аз съм дейността, побудителната причина, привещаща всичко в движение; Аз съм съзерцанието, крайната причина, притегляща към себе си всичко, което се движи. Аз съм първичното действие и Аз съм

вечното очакване – очакване всичко да достигне там, където Аз пребивавам.“

И така, духовната същност на Седемнадесетия аркан се заключава в опита да се види, да се „осъзнае“ същността на биологичния растеж (фактора на растежа) и същността на духовния растеж (надеждата), за да бъде преоткрита тяхната аналогичност, изначалното им духовно сродство и в крайна сметка – тяхната принципна идентичност. Защото става въпрос да бъде постигната същността на водата, те-

чаща както в смътния процес на растежа, размножаването и непрекъснатостта в биологичното възпроизводство, така и в прозрачните, безметежни висоти на надеждата. И като че ли става въпрос за необходимостта да се развие интуицията на водата, в смисъла, който се подразбира в повествованието на Мойсей за втория ден на Творението: когато „Господ раздели водата, намираща се под твърдта, от онази над твърдта.“ (Битие 1:7). Трябва да се стигне до разбирането за това, че светлината, лееща се върху съзнанието, и инстинктивната тяга, идваща от подсъзнанието, имат еднаква по своето естество същност, която е разделена така, че да действа по два различни начина; и това е водата, която е едновременно принципа на растежа и на еволюцията (както биологическа, така и духовна). И така, необходимо е да достигнем до интуитивното, т.е. до непосредственото възприятие, че това, което представлява животворния сок и едновременно принципа на надеждата, в същността си е едно и също, а именно – принципът на водата.

На картата на Седемнадесетия аркан е изобразена жена – принципът на майчинството, над нея – съзвездието на надеждата, а под нея е непрерывният поток на биологичния живот. Защото всяка майка изповядва двойна вяра – вярата на небесната надежда: в това, че бъдещето ще бъде по-прекрасно от настоящето, и вярата на земната непрерывност: в това, че потокът на следващите поколения ще се стреми напред – в посоката, показана свихе от надеждата. С други думи, всяка май-

ка – по силата на това, че е майка – изповядва Божествения произход на света и неговата Божествена цел. Иначе тя би се отказала да ражда. Следователно можем да наречем Седемнадесетия аркан Аркан на Майката, или Аркан на Ева, в който присъстват едновременно и активно интуицията на небесната надежда и изначалната магия на благословията на Твореца. („Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и я владейте.“ Битие 1:28)

Седемнадесетият аркан на Таро изобразява съществуващото отношение между звездния и женския принцип и между принципите на текучеството и растежа. На небето греят звезди, голата жена излива вода от два съда, а до нея има два храста. Благодарение на водата, тези храсти растат в пясъчната пустиня; жената излива водата; и най-после звездното сияние чрез жената, която е промеждутъчно звено, се преобразува в поток. Така жената преобразува надеждата в непрерывността на традицията и поколенията, благодарение на което растат храстите, изобразени на картата. Следователно контекстът на картата е спирала, която се спуска от звездите (първа витка) към жената (втора витка), после към водата (трета витка), и завършва с храстите (резултатът, четвърта витка).

Тази карта отговаря на въпроса: какво е нужно на дървото, за да живее? *Звезда, жена и вода* – това е отговорът на картата. Наистина, какво е нужно, за да продължи човешката еволюция? Надежда, майчинство и наследственост.

Луната

Осемнадесетият аркан на Таро – **Луната** – ни предлага темата за регресивното движение, която е противоположна на темата за живота.

Той се явява като антитеза на Седемнадесетия аркан – **Звездата**. Защото ако последната събужда идеи, чувства и импулси на волята, отнасящи се към еволюцията на живота и съзнанието и тяхното безкрайно развитие, то първата събужда идеи, чувства и волеви импулси, отнасящи се към инверсията на еволюционното движение на живота и съзнанието, т.е. към тяхното намаляване, към спиране на движението и връщането му назад. Вместо течащ извор и зеленеещи храсти, на картата на Осемна-

десетия аркан виждаме застинало бласто и две застинали каменни кули. На мястото на голата жена, изливаща от два съда струя вода, която се лее непрерывно, виждаме изображение на същество, скрито в черупката си – рак, на дъното на блатистата локва, още и две кучета (може би куче и вълк), виещи към Луната. И накрая, вместо лъчистото съзвездие от осем звезди намираме мрака на пълното лунно затъмнение.

И ако господстващата тема на Седемнадесетия аркан беше факторът на растежа, предмет на Осемнадесетия аркан е факторът на смаляването – принципът на затъмнението. В Осемнадесетия аркан

не става въпрос за външно изкушение, както беше при Шестия, нито за дявол и демони – погубващите и заробващи сили от Пемнадесетия аркан, нито дори за самонадеяния стремеж да се издигне Вавилонската кула – темата на Шестнадесетия аркан. Става въпрос за това, което присъства всякога, което е даденост за всяка въплътена човешка душа и се явява бреме за нея поради самия факт на въплъщението. Принципът на затъмнението или „факторът на смаляването“ ще присъства и действа у нас дори ако дяволът и всички демони биха се отстранили, а всички човешки същества биха усвоили урока на смирените и биха се отказали от издигане на Вавилонски кули.

Осемнадесетият аркан е символ на двойнственото течение, което във формулировката на Анри Бергсон се определя като „разум-материя“ или „материалистична интелектуалност“ и е противоположно на двойното течение „непреривност-дух“ или „интуиция-съзнание“. Защото течението „интелектуалност-материализъм“, при това именно в описанието на Бергсон, е самият „фактор на намаляване“ или „принцип на затъмнение“, който определя целия контекст на Осемнадесетата карта Таро. Както Луната представлява принципа на отражението и отразява слънчевата светлина, така и човешкият разум отразява съзидателната светлина на съзнанието, което е затъмнено, когато господства „материалистичната интелектуалност“.

Човешкото съзнание е сфера, в която се проявяват три разновидности на светлината: светлината на *творението*, светлината на *отражението* и светлината на *откровението*.

Трите Големи аркани на Таро – *Звезда*, *Луна* и *Слънце*, са Аркани на Светлината: светлината на откровението свише, светлината на отразяващия разум и светлината на съзидателното съзнание.

Да, когато „всезнайството“ овладее разума, то го помества напълно в обстановката от картата на Осемнадесетия аркан – Луната. Луната е в затъмнение на върха на картата; двете кули, вълкът и кучето са в средата; локвата с движещия се назад рак е отдолу. Картата гласи: „При

сблъсък с два антинома – психически и интелектуален – вие имате друг избор, освен да вървите напред (което означава да се издигнете над себе си) или да отстъпите (което означава да се потопите в средата на застой). Поради необикновената значимост на този избор неговата обстановка трябва да бъде предадена с пределна яснота. Такава е геометричната фигура, намираща се в дъното на тази ситуация.

И така, фигурата представя квадрат с два противоположни един на друг триъгълници – това е магическа фигура. По-точно, това е класическа фигура от действащата блокираща магия, т.е. магическо действие или магически механизъм, който парализира съзнателната воля с помощта на две антиномии: антиномия по хоризонтала (квадрат) и антиномия по вертикала (върховете на срещулежащите триъгълници).

Това е Арканът на разума с помрачено съзнание. Това е Арканът на магическия механизъм, действащ подмолно в състоянията, при които разумът се опитва да обясни движението чрез неподвижността, живото чрез неживото, съзнанието чрез несъзнателното, нравствеността чрез безнравственото. Наистина, как е могло да се случи с човечеството това, че много от неговите интелектуални представители, даже неговите лидери и водачи, са започнали да разглеждат мозъка не като оръдие, но като генератор на живота, а икономическата сфера не като оръдие, а като генератор на културата? Как е могъл човешкият разум да стигне до представата за човека без душа и за света без Бог? С други думи, как е могло да се случи така, че човешкият разум да се окаже в състояние на *метафизично затъмнение*?

Осемнадесетия аркан ни задава въпроса: дали ще изберете пътя на орела, издигащ се над антиномиите, или пътя на рака, отстъпващ пред тях до степенята на абсурда, т.е. до самоубийството на разума по маниера на Скорпиона? Това е главното послание на Осемнадесетия аркан на Таро – т.е. неговото послание е към човешката воля.

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

МОЯТ СВЯТ

Представяме ви Петко ПЕТКОВ

Петко Петков е роден в Стара Загора през 1967 г.

Завършил е Философския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, специалност психология. Работи като психолог и преподавател по хуманитарни дисциплини в Стара Загора. Същевременно развива таланта си както в художественото изкуство, така и в есеистиката.

През 1994 г. прави самостоятелна изложба „Рисунки“, а през 1994 г. излиза първата му книга „Записки от Аязмото“. Авторът живее в подножието на древния хълм „Аязмото“, извисяващ се над Стара Загора. Думата „Аязмо“ означава извор с лековита вода и носи своята символика. По повод на заглавието писателят Стойчо Магжарски отбелязва: „Да гледаш, да размишляваш за света и живота отвисоко, където и светлината, и звуците, и сенките, и тишината имат други възприятия и измерения е необикновен шанс и възможност точно да ги възприемаш и пресъздаваш. Навярно по-близо до Великия Създател.“

Втората книга на Петко Петков „Кипарис, облак и звезда“ е своеобразно продължение на първата, но текстовите фрагменти са по-кратки и се съпровождат с рисунки, които допълват експресивността на разказа.

Третата книга „Моят свят“ е разказ в рисунки. „Ако безпределното живее в теб, ще виждаш един цвят в безкрайно множество усмивки“ – пише авторът. Рисунките са вдъхновени от красотата на Централна България.

В четвъртата си книга „Наблюдения на вечността“, Петко Петков отново съчетава рисунки с кратки есета и импресии, създавайки поредната си творба. За нея литературният Кирил Кирилов пише: „Петко Петков прави единствен по рода си опит в българската литература, създавайки образа на човека – универсум. Той изгражда цялостен образ на човека – вселена, върху който наслаждава исторически, културни и народопсихологически пластове. Това е човек, в който се срещат материалното и духовното, Изтока и Запада“

Представяме ви възможността да се докоснете до светоусещането на този млад творец.

Материалите са представени на списанието от ИК „Кибее“. Ж. 3.

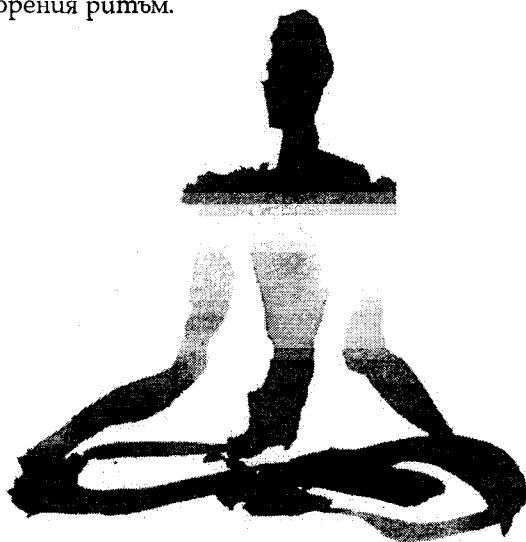
ОБИКНОВЕНОСТ, ПРОСТОТА, ЧОВЕЧНОСТ

Това са три науки. Най-съществените, които не може да подминем, ако искаме да се развием като пълноценни човешки същества. Посредством тях Умът ни култивира, учейки ни да обичаме, разбираме и уважаваме другите и света. Да се отдаваме и да получаваме във всеки един миг непресторена отговорност. Учат ни да се радваме на Самия Живот, на „малкото“, без което не можем - повей на вятъра, слънчевия лъч, капките на дъжда или движението на облаци, достигащи ни ВЕЛИКА РАДОСТ.

Простото е обикновено, непретенциозно, човечно. То се приема естествено от всеки без посредници. За негови гаранتي не са необходими нито име, нито ценз или институция. То звучи със собствен глас, издавайки нота на разбиране и приемане. Създава душевен уют, поражда физически комфорт. Произходът му е в първите въпроси, които човек си задава за живота, истината, любовта. Но се ограничава с отговори, а предпочита да задава въпроси, да загатва, да се усмихва. Всички опростени неща имат слънчева природа. Те са израз на стремежа към същността. ВЕЛИКАТА ОБИКНОВЕНОСТ е обектът на душевен аристократизъм.

Достатъчен е само един молив – има ли значение какъв, – за да се нарисува рисунка. Останалото е душа. Има ли простота и вдъхновение, има и рисунка, няма ли ги – остават само неми линии.

Все това си мисля, когато заставам пред нещо просто, вдъхновено и красиво като гравюрите на Рембранд, акварелите на Щъркелов, китайската монохромна живопис, гръцките статуи или египетските монолити – знаци на одухотворения ритъм.

ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Самият Живот е неизмеримо по мащабите си творчество. Ако се слеем с Него и творим ведно, полагайки усилия да се задържим в това състояние на непрекъснато вътрешно движение, получаваме като награда цялостно удовлетворение в Самия Миг. Творчеството се слива с Живота. Човек постига човешкото у себе си. Преобразява се - заветната му цел!

Сигурно е невероятно красива гледката, когато от човек се ражда ангел.

Танцуващи в далечината ангели

ЛИНИИ ОТ СЪРЦЕТО НА СВЕТА

Запееш ли една мелодия, чувстваш как проследяваш невидима линия, струяща от сърцето на света. Тя извира от източник на красота, свършено близък и едновременно почти безкрайно отдалечен. Предчувствам времето, когато животът ще се утвърди в неизразимо красива безкрайна мелодия, оркестрирана за милиарди жизненноти.

Рисунката съчетава в хармоничен танц линии. Тя е своеобразен опит върху това бъдещо състояние на човечеството.

ПТИЦИ БЕЗ КРИЛЕ

са онези хора, които не умеят да се вдъхновяват. Те остават винаги сърдити. За тях светът е пълен с некадърници и нахалници и във всичко виждат лошото. Интересуват се само от слабите места на другите. Вместо да се вдъхновяват от произведенията на човешкия дух, те се чудят само как да ги опорочат.

Също като неполети цветя.

ВОЙНАТА НА ДУХА

Войната на духа е битка, в която се напрегва със сантиметри за хиляди години. Не революция, а еволюция. Не е лесно да станеш мъдър като природата.

ПРОЛЕТНО ПРЕДЧУВСТВИЕ

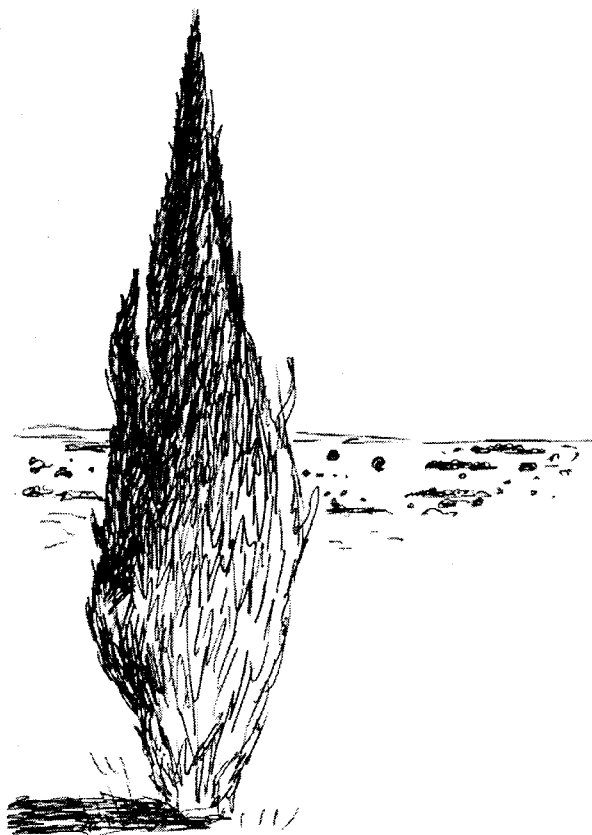
Слънцето издължи сенките и обагри облаците в златно сияние.

Врабчетата се шумугнаха в кипариса.

Вятърът донесе уханье на цъфнала слива.

Когато обичаш Някого от цялото си сърце, ти не си способен да му кажеш с думи какво изпитваш, защото знаеш, че по силата на неписан закон всичко ще излети. Това е най-съкровеното суеверие. Затова мълчиш. Но няма нищо по-хубаво от това мълчание, то е свещено. В мълчание човек остава близо до сърцето си.

Ако пишеш книга, в която искаш да разкажеш преклонението си пред Бог, най-добре е да не споменеш нито веднъж името Му, но от цялата книга да става ясно по най-естествения и ненаатраплив начин, че се говори именно за Него. За Абсолютното Единство на света.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА, изд. „Бяло братство“, 2004, лукс. изд., 95 стр., цена 7 лв. Един от най-мистичните текстове на Учителя, съдържащ метод за дълбока вътрешна работа.

ШКОЛАТА. МОК, том I, изд. „Бяло братство“, 2004, 295 стр., цена 8 лв. (лукс. изд.) и 6 лв. (меки корици). Разширено издание на лекциите от първата година на Младежкия окултен клас, с хороскоп на всяка лекция и азбучен показател на категориите и понятията.

ПАНЕВРИТМИЯ, изд. „Бяло братство“, 2004, цена 14 лв. Изданието е на английски език, с цветни снимки.

НОВАТА ЕВА, Учителя Петър Дънов, изд. „Бяло братство“, 2004, 143 стр., цена 2.60 лв. Книжката съдържа три беседи, гържани през октомври – ноември 1931 г., посветени на ролята и мисията на жената.

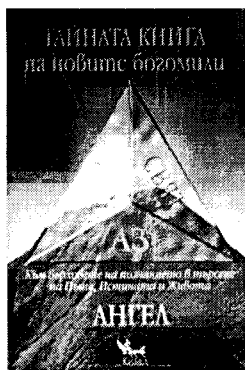
КРОТОСТТА И СМIREНИЕТО, Учителя Петър Дънов, изд. „Бяло братство“, 2004, 80 стр., цена 1.90 лв.

Съдържа три беседи, гържани в окултната школа през 1920 г.

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ, изд. „Захарий Стоянов“, 607 стр., цена 6 лв. Книгата е включена в поредицата „Българска класика“; представлява тематичен подбор на лекции и беседи от

Учителя П. Дънов, съпроводени с аналитични студии върху същността и значението на неговото учение. Препоръчана от Министерството на образованието и науката за преподаватели и ученици.

ТАЙНАТА КНИГА НА НОВИТЕ БОГОМИЛИ, Ангел Ангелов, изд. „Кибеа“, 2004, 165 стр., 6 лв.

Една много лична и същевременно универсална история на търсене на духовността. И както обикновено става, пътешествието в света на душата и през паторамата на менталните концепции е съпрово-

дено с фактическо пътешествие – в случая в Пирин. От векове съществува традицията на пилигримите, които са достигали до духовно просветление по пътя към свети места – едно пътуване, при което границата между „вън“ и „вътре“ се размива и прелитаща в ума мисъл е съпроводена с външен знак – крясък или следа от крило на птица. Такъв е пътят и на героите на тази книга – съзерцание, осмисляне, преобразяване. Действащите лица са реални и това безспорно докосва читателя с автентичността на разказа. Връзката с богомилите и тяхната Тайна книга остава неясна за читателя, но интуитивните прозрения на автора, съчетани с теоретичните концепции на неговите духовни наставници и поднесени на фона на една голяма любов, биха докоснали сърцето и ума на хората, които ще посегнат към тази книга.

НЕБЕ И АД, Емануел Сведенборг, изд. „Кибеа“, 2004, 408 стр., цена 10 лв.

Името на Емануел Сведенборг не е много познато в България, така че излизането на тази книга запълва една празнота в лавицата на сериозната езотерична литература. Роден през 1688 г. в Стокхолм, Сведенборг добива международна популярност още приживе с енциклопедичните си знания и разно-

140 години от рождението на Учителя, Монреал, Канада

Георги ЧЕРЕШАРОВ

На 8 май в Монреал, Канада, се проведе среща, посветена на 140 години от рождението на Учителя Петър Дънов.

Сутринта при изгрев слънце на връх Монт-Роял се изигра Паневритмия.

В 9:30 ч. в сградата на Националната библиотека на провинция Квебек започнаха да пристигат гостите и на всеки от тях бяха подарени малка брошура с програмата на деня, кратка справка за Учителя, календарче със снимка от 7-те рилски езера.

На срещата присъстваха около 100–120 души французи, канадци и няколко българи.

Франсоа Амиг откри срещата с кратко представяне на географията и историята на България. Заедно с Александър (другият водещ на срещата) говориха за духовните традиции по българските земи и тяхното значение за останалия свят. После проследиха живота и делото на Учителя.

След лекцията струнен квартет изпълни музика от Учителя. Изпълнението беше толкова силно, че хората останаха в тишина няколко секунди преди да ръкопляскаат бурно.

Г-жа Наташа Колесар изнесе лекция за значението на духовните Учители, за тяхната мисия. Обърна особено внимание на силата на Балканите и по-специално на днешните български земи. Тя разказа за силата и мощта на Учителя и неговото значение за съвременния свят.

Последва нов кратък концерт на струнен оркестър. Беше изпълнена мелодията на „Слънчеви лъчи“ – отново залата онемя, много хора се разплакаха, последваха бурни ръкопляскания.

Беше организирана кратка изложба с книги, компакт дискове с музика, големи снимки на Учителя. Хората проявиха голям интерес към тази изложба, задаваха много

въпроси.

Програмата продължи с лекцията „Методите за работа в Школата на Учителя“.

По време на трите лекции на голям екран се прожектираха снимки на Учителя, с пейзажи от Рила, и на Паневритмията. Беше прекрасно!

Дойде време за големия концерт. 33-ма души изпълнители, пропътували близо 3500 км специално заради Учителя, излязоха на сцената. Те никога не са имали учител по български, въпреки това излязоха да пеят на български. Ето някои от песните, които изпълни този хор: „Бог е Любов“, „Духът Божий“, „Нева санзу“, „А бре, синко“, „Ходи, ходи“, „Киамет зену“.

Изпълнителите пяха с голяма любов и професионализъм. По средата на концерта публиката не издържа, стана на крака и бурно ръкопляска, много хора плачеха. Не може да се опише с думи.

След концерта всички бяха много развълнувани. Бяха щастливи и непрестанно благодаряха.

В една далечна страна видях и почувствах силата на Учителя, уважението към него. Както казва Учителя: „Ако българите не приемат Учението, другите народи ще го приемат. Това е Божественият план.“

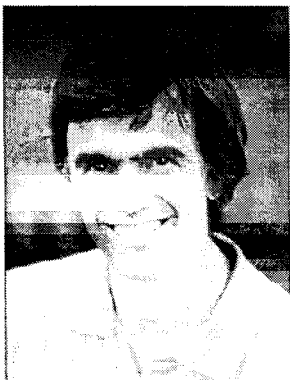
От все сърце благодаря на всички, както в България, така и в Северна Америка, които помогнаха да се реализира тази среща.

Хор „Вера“, 8 май 2004г., Монреал, Канада

СПОМЕН ЗА ПРИЯТЕЛ

Георги ЧЕРЕШАРОВ

На 30 юли се навършва една година от трагичния инцидент с Ив Лафоре (Ivys Laforest) в реката Incomtarleux, в Британска Колумбия, Канада.

Ив Лафоре е известен в Канада като първият алпинист от провинция Квебек, изкачил Еверест, но малцина знаят, че от дълги години изу-

чава Учението. Той е един от ръководителите на братската група в Британска Колумбия.

Посрещнат като национален герой след изкачването на Еверест, той е обявен за спортист на 1991 година. Носител е на множество награди. Федерацията по алпинизъм на Квебек учредява награда на негово име, която се връчва на спортисти с особени заслуги. Въпреки своята известност той остава винаги скромен и тих.

Изнасял е множество лекции в училища и организации с цел популяризирането на планината.

Преди последното си изкачване на един връх в планините на Британска Колумбия, посветено на болните деца, той работеше върху документален филм за Хималаите, използвайки музика от Учителя. Гледах заедно с него работния вариант и много ми хареса. Искаше да го прожектира в училищата, когато говори за планината.

За съжаление той не се завърна от това свое изкачване и не успя за завърши своя филм. Безследно изчезна в буйните води на река Incomtarleux, по време на слизането от планината.

Бяха изпратени най-добрите канадски спасителни екипи, десетки хора се включиха в търсенето му, което продължи няколко седмици, но тялото му не беше открито.

В негова чест беше отслужена служба в катедралата „Ораторията“ в Монреал. Това е най-високата католическа катедрала в света и една от най-почитаните от католиците. На службата присъстваха много от известните хора на Канада, дошли да се поклонят пред един герой.

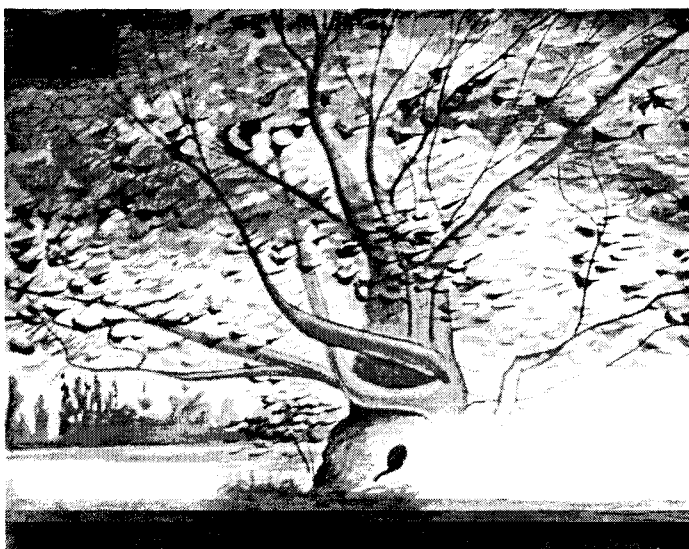
Никога няма да забравя мига, когато епископът на катедралата помоли „българският“ хор да пее. Думите му бяха: „Нека сега пее българският хор“. Бяха изпята около 10 песни от Учителя пред повече от 1000 души. Духовното присъствие в залата беше невероятно. Едно достойно изпращане на един добър човек.

ПРИТЧИ

ОТ БЕСЕДИ НА УЧИТЕЛЯ

Преди години в Китай живея Ляо-Янг, човек, предаден на уединение и философски размисления. Колкото повече се вдъбачава в своята философия, толкова повече работите му не отивали на добре. Оженил се, но и жена му скоро го намразила заради неговата особеност – неговата мъчаливост и начумереност, и работата дошла дотам, че трябвало да се разделят, защото тя търсела друг живот – весел, със забавления и удоволствия. Той ѝ разрешил да се омъжи за друг, да бъде свободна. Омъжила се тя за богат търговец. По едно време Китай бил натясно, и китайските първенци потърсили Ляо-Янг за съвет. Чрез мъдрия си съвет той станал известен и бил възнаграден от първенци и народ. Тогава бившата му жена отишла при него и го помолила да ѝ разреши да се върне пак в неговия дом, да забрави миналото и да заживеят пак заедно. Той не ѝ отговорил нищо, но взел, че излял на земята една чаша, пълна с нектар, като ѝ рекъл ако може да събере разлеелия се нектар, да го върне в чашата и да запази чистотата му. Разбира се, тя не могла да стори това.

Така и Христос като дойде, ще ви каже да съберете този изсипан нектар, но вие няма да можете да го съберете.

„Jitno Zrno“ 1-2/2004
 („Grain of Wheat“)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“,
 founded by disciples and
 followers of the Master Peter
 Deunov, published from 1924 to
 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zrno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: +359 32/235 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD

The Beginning – extracts from the early diary of Beinsa Douno
 and from some letters to his disciples 3

THE SCHOOL

The first disciples. Illarionovi family 7
 The chain of Synarhy 12
 Ivan Antonov – *Atanas Slavov* 14

THE WORLD AROUND

Spiritual hierarchy– *from the lectures of Beinsa Duno* 19

Logos. The speech – compiled from the lectures
 of Beinsa Douno by Georgy Georgiev 23

FORUM

The slavonic mission in recent times according
 to the teachings of Beinsa Douno – *Konstantin Zlatev* 26
 The importance of Bulgarian spirituality for the
 preparation of the New culture – *Harrie Salman* 31

The artist Gencho Alexiev 33

Levski – a numerological analysis – *Stefan Petrov* 36
 About the dignity of the mind – *Bojidar Kissov* 39

The Tarot cards – from the book *Meditations on Tarot*
by Valentin Tomberg 42

WHOLENESS OF LIFE

My world – *Petko Petkov* 46

BOOKS REWEVED

The special occult class, First year 48
 The new Eva – *lectures by the Master* 48
 Modesty and temperance – *lectures by the Master* 48
 Paneurythmy – *textbook in English* 48
 The reasonable heart – *lectures by the Master* 48
 The secret book of the new bogomils – *Angel Angelov* 48
 Heaven and hell – *Emanuel Swedenborg* 49
 The way of a fool to illumination – *M. Norbekov* 49
 Reports from Canada – *Georgi Cherescharov* 50

Помни.

Въ Добродѣтелята прилежавай Въ Мѣдростѣта учи се; Въ Любавѣта работи. Цюповай на Господа съ сърдцето си и Той ще те благослови.

Проси.

Господи спасителю нашъ озари ни съ Видѣликата на Твоего лице. Развесели ни заради Чистото си; благослови ни заради милостѣта си; освѣти ни заради Духътъ си; въздигни ни заради Словоето си; помози ни заради обѣщанието си; ръководи ни заради Цетиката си; крѣпни ни заради правдата си. Покаянки ни паметъ, Цетиката и Животътъ. Аминъ.